

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/434/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1213215288
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Král
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1213215288.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Krála a členov senátu JUDr. Dariny Kriváňovej a JUDr. Aleny Roštárovej v právnej veci žalobkyne: B. P., L.. XX.XX.XXXX, J. Na T. XX/E, J., P.Č.. J. X. X/XX, B., O. O., zastúpená: Mgr. Zinou Hlbočanovou, advokátkou, Vajnorská 20, Bratislava, proti žalovaným: X. L. P., L.. XX.XX.XXXX, J. L. XX, J., 2. B. P., L.. XX.XX.XXXX, J. L. XX, J., obaja zastúpení: GHS Legal, s.r.o., advokátska kancelária, IČO: 47 232 544, Lazaretská 3/A, Bratislava, o uloženie povinnosti strpieť výkon práva bývania, o odvolaní žalovaných v 1. a 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 9C/118/2013-442 zo dňa 16.05.2016, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava II č.k. 9C/118/2013-442 zo dňa 16.05.2016
p o t v r d z u j e.

Žalobkyni proti žalovaným v 1. a 2. rade priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 16.05.2016 konanie voči žalovanému v 1.rade zastavil. Žalovanému v 2.rade uložil povinnosť strpieť výkon práva bývania a užívania X-izbového bytu č. X-X.XX, nachádzajúceho sa na 1. poschodí bytového domu súp. č. XXXXX na ulici L. zapísaného na LV č. 4426, vedenom Okresným úradom Bratislava, katastrálny odbor, žalobkyňou až do zabezpečenia primeraného náhradného bytu, a žalobkyňa je v ňom oprávnená bývať a užívať ho až do zabezpečenia primeraného náhradného bytu. O trovách konania súd rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Žalobou sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému v 1. rade uloženia povinnosti strpieť výkon práva bývania a užívania X-izbového bytu č. X-X.XX nachádzajúceho sa na 1. poschodí bytového domu súp. č. XXXXX na ulici L. v J., zapísanom na LV č. XXXX vedenom Správou katastra pre HM SR Bratislavu (ďalej len "byt") a povinnosti umožniť tento žalobkyni užívať a bývať v ňom. Žalobu odôvodnila tým, že po uzavretí manželstva so žalovaným v 1.rade, spolu bývali vo vyššie špecifikovanom byte, ktorý žalovaný v 1. rade nadobudol do vlastníctva pred uzavretím manželstva. Žalobkyňa v byte nemala nahlásený trvalý pobyt, nakoľko žalovaný v 1.rade s týmto nesúhlasil. Dňa 11.05.2013 žalobkyňa odchádzala z bytu k rodičom, kde v tom čase boli aj maloleté deti. V tento večer prišiel žalovaný v 1.rade domov podráždený, búchal dverami a vecami a potom sa z bytu vzdialil. Vzhľadom k tomu, že žalovaný v 1.rade dlhšie voči žalobkyni správal agresívne a zo strachu pred možným fyzickým atakom, sa rozhodla odísť k rodičom do C.. Čakala pred domom na taxík, keď prišiel žalovaný v 1.rade, začal jej nadávať, kričať po nej a naháňať ju po ulici. Podarilo sa jej sadnúť do taxíka, žalovaný v 1.rade tento sledoval. Nakoľko mala strach, rozhodla sa ísť na políciu, kde vyššie opísané skutočnosti nahlásila. Po tom, ako ju polícia vypočula, počkala na príchod svojho brata B. T.. V čase, keď bola na polícii jej prišla

od žalovaného v 1.rade sms správa v znení : " Tu na NK 35-E už nikdy nevstúpiš do môjho bytu. Je vymenený kľúč, ostaň v osade, odkiaľ si prišla, zlodějka, zlatokopka." Žalobkyňa podala na žalovaného v 1.rade trestné oznámenie pre podozrenie z trestného činu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytového priestoru. Požiadala políciu o uvedenie do bytu, aby mohla pre seba a deti vziať najnutnejšie veci. Polícia tak bola ochotná urobiť so súhlasom žalovaného v 1.rade. Po dostavení sa k bytu nemohla kľúčom otvoriť dvere a zistila, že žalovaný v 1.rade prekódoval zámok. Po zazvonení žalovaný v 1.rade otvoril, trval na tom, aby mu odovzdala kľúče, čo neurobila. V čase príchodu do bytu sa tam okrem žalovaného v 1.rade, nachádzali jeho dvaja synovia a ďalšie tri neznáme osoby. Zobrala len najnutnejšie veci, nakoľko ju súrila polícia a prítomné osoby v byte ju z neho vyhánali. Dňa 13.05.2013 o 22:10 hod. išla spolu s bratom do bytu, dvere však otvoriť nemohla, na klopanie a zvonenie dvere nik neotvoril. Opätovne šla do bytu dňa 14.05.2013, avšak rovnako sa do neho nedostala. Dňa 19.05.2013 sa telefonicky kontaktovala so žalovaným v 1.rade a žiadala ho o sprístupnenie bytu, nakoľko sa tam nachádzali lekárske správy detí, lieky a školské veci. Povedal jej len, že nie je doma a zložil telefón. Následne za asistencie polície sa opätovne pokúšala dostať do bytu, avšak neúspešne, kľúčom sa dvere otvoriť nedali. Zdôraznila, že ako manželka žalovaného v 1.rade má právo v byte bývať. V byte zostali jej osobné veci, ako aj veci detí. C. nemohla dňa 13.05.2013 nastúpiť do školy, nakoľko nemala školské pomôcky. Žalobkyňa musela deti nechať u rodičov, ona rovnako prespávala u nich alebo brata v J., avšak u neho, keďže ide o nájomný byt, nemohla ubytovať deti. Konanie žalovaného v 1.rade považovala za určitú formu domáceho násillia a psychického nátlaku na jej osobu.

3. Žalovaný v 1.rade sa k žalobe vyjadril písomne, podaním zo dňa 04.07.2013. Súdu oznámil, že dňa 28.06.2013 bol podaný návrh na rozvod manželstva so žalobkyňou. Právo žalobkyne na bývanie v byte zaniká rozvodom manželstva. Dňa 11.05.2013 žalobkyňa odvieďla bez vedomia a súhlasu žalovaného v 1.rade deti zo spoločnej domácnosti. Po návrate do bytu zistil, že v byte chýbajú všetky hodnotné veci, vrátane šperkov a hotovosti ako aj osobné veci žalobkyne a detí. Vzhľadom k tomu, že manželstvo účastníkov je iba formálnym zväzkom a neplní žiadnu funkciu, je vynucovanie práv vyplývajúcich z manželstva zo strany žalobkyne správaním, ktoré nemôže požívať súdnu ochranu. Poukázal na to, že nie je vlastníkom bytu a nemá ho v dispozícii. Nie je teda nositeľom pasívnej vecnej legitímácie v konaní.

4. Podaním doručeným súdu dňa 22.08.2013, žalobkyňa označila v konaní žalovaného v 2.rade a žiadala jeho pripustenie do konania. Zároveň upravila žalobu tak, že žiadala o uloženie povinnosti obom žalovaným a to spoločne a nerozdielne. Svoj návrh odôvodnila tým, že žalovaný v 1.rade v priebehu súdneho konania previedol vlastnícke právo k bytu na žalovaného v 2.rade B. a to darovacou zmluvou, pričom vklad bol povolený dňa 21.06.2013. Prevod vlastníckeho práva k bytu považovala za účelový. Žalovaný v 1.rade po prevode vlastníckeho práva k bytu v tomto naďalej býva, čím je naďalej daná jeho pasívna vecná legitímácia. Nakoľko žalovaný v 1.rade je naďalej užívateľom bytu, nie je dôvod, prečo by byt nemala užívať aj žalobkyňa, ktorá aj s maloletými deťmi je naďalej odkázaná na bývanie v spornom byte a táto skutočnosť je žalovanému v 1.rade známa. Právny dôvod bývania žalobkyne v byte vyplýva z manželského vzťahu so žalovaným v 1. rade. Ochrana žalobkyne je však daná aj voči žalovanému v 2.rade, na ktorého prešla spolu s vlastníctvom bytu povinnosť strieť právo bývania a jeho užívania žalobkyňou až do času zabezpečenia jej primeraného náhradného bytu. V tejto súvislosti poukázala na ustanovenia § 713 ods. 1 a § 680 ods. 2 Občianskeho zákonníka a prípustnosť analógie v zmysle § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

5. Uznesením č.k. 9C/118/2013-96 zo dňa 08.10.2013, právoplatným dňa 13.10.2014 v súvislosti s uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 14Co/678/2013-119 zo dňa 18.12.2013, súd pripustil, aby do konania na strane žalovaného vstúpil ako ďalší účastník konania B. Uznesením č.k. 9C/118/2013-222 zo dňa 13.01.2014 súd pripustil zmenu petitu.

6. Žalovaný v 2.rade k žalobe uviedol, že nie je nositeľom pasívnej vecnej legitímácie v konaní, nakoľko nemá k žalobkyňi žiadny rodinnoprávny vzťah. Byt je už užívaný treťou osobou. Vyhovenie žalobe by predstavovalo neprimeraný zásah do ústavných práv tak žalovaného v 2.rade, ako aj tretej osoby užívajúcej byt.

7. Súd v prvej inštancii v odôvodnení rozsudku uviedol, že konanie voči žalovanému v 1.rade z dôvodu späťvzťatia žaloby žalobkyňou zastavil. Späťvzťatie žaloby predstavuje dispozitívny úkon účastníka konania, ktorým tento vyjadruje svoju vôľu nepokračovať v súdnom konaní. Súd

je preto povinný konanie zastaviť. Súd v tomto prípade skúmal aj vyjadrenie žalovaného v 1.rade, ktorý nesúhlasil so späťvzatím žaloby, pričom poukázal na existenciu svojho záujmu na meritórnom rozhodnutí vo veci. Meritórnym rozhodnutím vo veci sa zabezpečí istota, že ani v budúcnosti sa voči nemu žalobkyňa nebude domáhať uloženia rovnakej povinnosti, pričom opakovaným podávaním návrhov by došlo k zníženiu hodnoty nehnuteľnosti. Súd prvej inštancie uviedol, že prevodom sporného bytu v priebehu súdneho konania, stratil žalovaný pasívnu vecnú legitimáciu v tomto konaní a ako taký nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, ktorej plnenia sa žalobkyňa v konaní domáha. Stratou pasívnej vecnej legitimácie došlo v podstate k zániku akejkoľvek povinnosti voči žalobkyni vo vzťahu k zabezpečeniu práva bývania, preto je argumentácia žalovaného v 1.rade smerujúca k potrebe vydania meritórneho rozhodnutia vo veci nedôvodná. Žalobkyňa ako dominus litis vyjadrila svoju vôľu nepokračovať v konaní a toto jej právo je silnejšie ako záujem žalovaného v 1.rade na rozhodnutí vo veci samej. Len samotný záujem na meritórnom rozhodnutí vo veci nepostačuje ako argument, ktorý by svojim obsahom spĺňal definíciu dôležitého dôvodu nesúhlasu. Okrem toho tvrdenia žalovaného v 1.rade, že by to zabránilo podávaniu ďalších žalôb žalobkyňou sú len špekulatívne a hypotetické, čo nepostačuje, nakoľko vážny dôvod musí existovať v rozhodnom čase, teda v čase, kedy sa rozhoduje o zastavení konania. Taktiež údajné znížovanie hodnoty nehnuteľnosti je výlučne len nepodloženým predpokladom, ktorý by nastal len za vzniku viacerých na seba nadväzujúcich a rovnako úplne hypotetických skutočností. Žalovaný v 1.rade teda súdu neuviedol vážny a existujúci dôvod svojho nesúhlasu so späťvzatím návrhu, pričom deklarovanie svojho záujmu na meritórnom rozhodnutí vo veci nepodložil vážnymi skutkovými a právnymi faktami. Súd preto návrhu žalobkyne vyhovel a konanie voči žalovanému v 1.rade z dôvodu späťvzatia zastavil.

8. Svoje rozhodnutie vo vzťahu k žalovanému v 2.rade súd prvej inštancie odôvodnil tým, že sa pre účely rozhodnutia vo veci samej zaoberal všetkými skutočnosťami, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré boli preukázané, pričom prihliadol na špecifickosť vzťahov medzi účastníkmi konania ako aj to, že konanie všetkých bolo ovplyvňované stresujúcou situáciou, ktorá nastala v priebehu rozpadu rodinných vzťahov medzi nimi. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že v čase podania žaloby boli strany sporu (žalobkyňa a žalovaný v 1.rade) manželia, ktorí spolu so svojimi dvomi maloletými deťmi žili a to bez prerušenia v spornom byte a to až do dňa 11.05.2013. Hoci jediným vlastníkom nehnuteľnosti bol žalovaný v 1.rade, žalobkyňa mala právo v byte bývať a tento užívať. Ako manželka odvodzovala toto svoje právo práve od existujúceho rodinnoprávneho vzťahu, ktorého obsahom je nielen povinnosť manželov spolu žiť v zmysle § 18 zákona o rodine ale aj vzájomná vyživovacia povinnosť v zmysle § 71 Zákona o rodine. Zdôraznil, že hoci prípad nároku manžela nevlastníka na užívanie bytu vo vlastníctve druhého manžela nie je osobitne upravený, prípustnosť analógie v zmysle § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka, umožňuje súdu aplikovať na úpravu tohto vzťahu a generovanie práv a povinností jeho účastníkov iné zákonné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z toho, že manželstvo ako rodinný vzťah, chránený rozsiahlou právnou úpravou, predstavuje v rodinnom práve jeden z pilierov fungovania spoločenských a sociálnych vzťahov a v právnom zmysle zväzok, z ktorého vyplývajú obom účastníkom rozsiahle práva ale i povinnosti, je zrejmé, že aj v prípade jeho rozvodu je záujem na usporiadaní právnych vzťahov medzi manželmi tak, aby obaja zastávali pred zákonom rovnocenné postavenie. S prihliadnutím na možnosť aplikácie analógie v občianskoprávných vzťahoch, súd skúmal, či v Občianskom zákonníku sú ustanovenia, upravujúce vzťahy účelovo najbližšie vzťahu, ktorý je predmetom skúmania v tomto konaní. Logickým výkladom možno dospieť k záveru, že ak zákon konštituuje, chráni a upravuje spoločný nájom bytu manželmi, kedy postačuje, že sa jeden z manželov stal nájomcom bytu pred uzavretím manželstva na to, aby po uzavretí manželstva zo zákona vznikol spoločný nájom k danému bytu pre oboch manželov, bolo by absurdné nevyvodzovať vznik obdobného práva bývania manžela aj v prípade nadobudnutia vlastníctva k bytu pred uzavretím manželstva len jedným z manželov. S touto otázkou sa napokon vysporiadala aj judikatúra a súdna prax. Odvodené právo bývania manžela, ktorý nie je vlastníkom užívanej nehnuteľnosti, vyplývajúce z rodinného vzťahu, má preto zabezpečovať, a to aj pre prípad rozvodu manželstva, kontinuitu trvania práva na uspokojovanie základnej životnej potreby bývania, kedy vo svojom obsahu zahŕňa jednak právo manžela - nevlastníka zotrvať v byte, resp. tento užívať a jednak právo na zabezpečenie bytovej náhrady. Analogicky je teda možné použiť ustanovenie § 713 ods. 1 Občianskeho zákonníka a konštatovať že za trvania manželstva (ale aj po jeho rozvode) má manžel- nevlastník právo užívať byt manžela- vlastníka až do poskytnutia bytovej náhrady. Súd prvej inštancie konštatoval, že nakoľko bola judikovaná aj povinnosť nadobúdateľa bytu strpieť výkon práva rozvedenej manželky v zmysle § 680 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka aj v prípade prevodu vlastníckeho práva na iného nositeľa, tento zaťažuje vyššie naznačená povinnosť rovnako ako

aj povinnosť poskytnúť bytovú náhradu. Uviedol, že tieto právne úvahy a závery vyplývajú z ustálenej judikatúry a rozhodovacej praxe (rozhodnutie NSSR sp. zn. 1 M Cdo 7/2004, rozhodnutie NS SR sp. zn. 3M Cdo 19/2009, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č.k. 14Co 262/2009-185 zo dňa 20.10.2009). Súd prvej inštancie zastáva názor, že ochrana manžela - nevlastníka (práve pred situáciou, že v prípade rozpadu rodinných vzťahov sa manžel - vlastník odvoláva na existenciu svojho výlučného vlastníckeho práva a bráni druhému manželovi v užívaní bytu, v ktorom pred tým spolu žili a v ktorom zriadili svoju domácnosť) a to tým, že zákon bráni jeho právo na bývanie, predstavuje jeden z eliminátorov svojvoľného konania druhého manžela a zabezpečuje rovnosť oboch pred zákonom a nemožnosť šikanózneho výkonu vlastníckeho práva. Tento názor nachádza svoju odozvu v zásade spravodlivosti, kedy uloženie povinnosti strpieť výkon užívania a bývania v byte alebo dome je viazané len na okamih poskytnutia primeranej bytovej náhrady, čo znamená, že vlastník je obmedzovaný pri výkone svojho vlastníckeho práva len do okamihu, kedy sa potreba bývania u druhého z manželov nezabezpečí inak.

V opačnom prípade by naozaj dochádzalo k absurdným situáciám, kedy by sa manžel - nevlastník alebo rozvedený manžel ocitol bez strechy nad hlavou a to len v závislosti od (často aj svojvoľného a emóciami vyvolaného) rozhodnutia druhého manžela. Uviedol, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalobkyňa (spolu so svojimi maloletými deťmi) sa práve dňa 11.5.2013 dostala do situácie, kedy bola nútená odísť zo sporného bytu (ktorého výlučným vlastníkom bol žalovaný v 1.rade) a do tohto jej návrat následne nebol umožnený. Žalovaným sa v konaní nepodarilo preukázať, že by žalobkyňa opustila byt dobrovoľne (čím by sa mohli aplikovať ustanovenia § 707 ods. 1, § 708 a § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Len v rovine neosvedčených tvrdení zostali argumenty žalovaných, že žalobkyňa sa údajne pripravovala na svoj odchod z bytu už dlhšiu dobu pred dátumom 11.03.2015. Rovnako nepreukázali, že by žalobkyňa z bytu už dlhšiu dobu odnášala osobné veci, veci detí a dokonca aj veci patriace výlučne žalovanému v 1.rade, že by tieto speňažovala a tak sa snažila ho poškodiť. Tieto tvrdenia uviedol pred orgánom činným v trestnom konaní len žalovaný v 1.rade. Je minimálne otázne, prečo žalovaný v 1.rade v prípade pravdivosti týchto tvrdení, nepodal na žalobkyňu trestné oznámenie, alebo sa iným spôsobom tomuto nezákonnému konaniu nebránil. Juraj Turza pred orgánom činným v trestnom konaní vyslovene neuviedol, že videl ako žalobkyňa berie aj veci ktoré jej nepatria, naopak konštatoval, že kontroloval, ktoré veci berie a ktoré nie. Skutočnosť, že žalobkyňa byt neopustila dobrovoľne a v podstate k odchodu došlo v chvate a v rýchlych časových súvislostiach, osvedčuje aj celková popísaná situácia, ktorá nastala večer dňa 11.05.2013. Celkové správanie žalovaného v 1.rade v tento večer, teda to, že prenasledoval taxík, v ktorom sa viezla žalobkyňa až na policajnú stanicu, celková konfliktná situácia ktorá medzi manželmi panovala, mohli v žalobkyni dôvodne vzbudiť obavu pred nečakaným až agresívnym správaním žalovaného v 1.rade. Tomu nasvedčoval aj obsah nasledujúcej sms správy, ktorú poslal žalovaný v 1.rade vtedy ešte svojej manželke, v ktorej obsahu jej dal jednoznačne najavo, že do bytu, v ktorom žili už nikdy nevstúpi. Z toho mohla dôvodne vyvodiť záver, že žalovaný v 1.rade urobí všetko pre to, aby jej zabránil v ďalšom užívaní bytu. V konaní okrem toho nebolo sporné, že žalovaný v 1.rade následne zakódoval zámok od vchodových dverí od bytu, čím žalobkyni znemožnil vstup do bytu a jeho užívanie. Túto skutočnosť nesporne osvedčuje aj právoplatný trestný rozkaz, ktorý má charakter odsudzujúceho rozsudku a ktorého výrokom je súd v tomto konaní v zmysle § 135 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku viazaný. Žalovaný v 1.rade teda bránil oprávnenej osobe (žalobkyni) v užívaní bytu, čím spáchal úmyselný trestný čin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru podľa § 218 Trestného zákona. Obrana žalovaného v 1.rade, ktorý poukazuje na to, že keby sa v trestnom konaní aktívne bránil, odsudzujúci rozsudok by nebol vydaný, je vyslovene zavádzajúca a absolútne irelevantná. Skutočnosť, že žalobkyňa nemala úmysel opustiť byt žalovaného v 1.rade osvedčuje aj to, že sa pokúšala dostať sa do bytu, čo potvrdil aj jej brat B. Taktiež nepriamo jej úmysel osvedčuje aj podanie žaloby, spolu s návrhom na nariadenie predbežného opatrenia, ktoré podala promptne, len niekoľko dní po udalostiach dňa 11.05.2013. Znamená to, že svoje práva začala súdnou cestou brániť bez akéhokoľvek časového odstupu, čo osvedčuje jej tvrdenie, že sa ocitla v situácii, kedy nevedela svoju bytovú otázku riešiť žiadnym prijateľným spôsobom. Okrem toho medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že obe deti zostali v osobnej starostlivosti žalobkyne a jedno z nich bolo školopovinné a navštevovalo školu v Bratislave. Je preto logické, že snahou žalobkyne bolo zabezpečenie práva bývania aj deťom a najmä zabezpečenie kontinuity školskej dochádzky. Táto nemohla byť zabezpečená, ak by deti mali dochádzať do školy v J. (až z C.) a to na dennej báze. Všetky tieto okolnosti nasvedčujú prijatiu záveru, že žalobkyňa dňa 11.05.2013 nemala v úmysle odísť z bytu, celú situáciu riešila v časovom strese a pod vplyvom okolností. Je dôvodné sa domnievať, že ak v tento deň požiadala policajtov o sprievod do bytu žalovaného v 1.rade, kde si chcela zobráť nevyhnutné veci, viedla ju k tomuto obava z reakcie žalovaného v 1.rade, kedy nemohla vedieť, či

nedôjde k vyhrotenej situácii, ohrozujúcej ju a jej zdravie. Okrem toho, ak sa v byte nachádzali ďalších 5 osôb, bol odchod žalobkyne pre tento moment, pochopiteľný, a nemožno z neho vyvodzovať jej úmysel odísť z bytu natrvalo. Okrem toho v konaní nebolo možné ustáliť ani úmysel žalobkyne odísť od manžela a ďalej s ním nežiť. Hoci pred policajným orgánom uviedla, že podala návrh na rozvod manželstva, k tomuto vyhláseniu ju mohla viesť stresujúca situácia, ktorá nastala a nemožno len z tohto jej vyhlásenia vyvodzovať jej úmysel opustiť žalovaného v 1.rade. Tomuto nasvedčuje aj jej nasledujúce správanie, ako aj to, že návrh na rozvod manželstva nakoniec podal žalovaný v 1.rade. Vychádzajúc z vyššie naznačenej situácie súd ustálil, že aj po dátume 11.05.2013 trvalo právo žalobkyne na bývanie v byte, a toto bolo odvodené od jej rodinnoprávneho vzťahu so žalovaným v 1.rade. Rovnako teda trvala povinnosť žalovaného v 1.rade strpieť právo bývania a užívania bytu žalobkyňou a to až dovtedy, kým jej neposkytne primeranú bytovú náhradu. V priebehu konania došlo zo strany žalovaného v 1.rade k darovaniu sporného bytu svojmu synovi - žalovanému v 2.rade. Súd prvej inštancie neuveril tvrdeniu žalovaného v 1.rade, že k tomuto prevodu došlo bez ohľadu na vedené súdne konania a, že tento prevod bol dlhodobý plánovaný a avizovaný. Žaloba bola podaná dňa 20.05.2013. Darovacia zmluva bola podpísaná dňa 7.06.2013 a vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností povolený dňa 21.06.2013. Z vykonaného dokazovania je naopak zrejmé, že žalovaný v 1.rade už v čase darovania nehnuteľnosti mal vedomosť o vedenom konaní a prevod nehnuteľnosti bola reakcia na podanie žaloby a najmä na podanie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Sám žalovaný v 1.rade v návrhu na rozvod manželstva uviedol, že dopytoval súd pričom zistil, že žalobkyňa podala tento návrh na začatie konania. Ako nosné však súd považuje vyjadrenie žalovaného v 1.rade pred orgánom činným v trestnom konaní, kde vyslovene uviedol, že nakoľko mohol od žalobkyne očakávať čokoľvek, mal obavu, že príde o byt, daroval tento svojmu synovi. Z uvedeného je zrejmé, že podnetom na darovanie bytu bolo práve podanie žaloby. Toto konanie žalovaného v 1.rade nemožno vyhodnotiť inak, ako konanie smerujúce k zabráneniu úspechu žalobkyne v konaní, kedy došlo k zániku jeho pasívnej vecnej legitímácie. Účelovosť tohto konania osvedčuje aj následný postoj žalovaných, kedy viaceré vyjadrenia žalovaného v 1.rade naznačujú, že v tomto byte naďalej býval a uspokojoval si svoje životné potreby (takto sa vyjadril ešte dňa 03.02.2015 pred orgánom činným v trestnom konaní, keď konštatoval, že syn Lukáš mu v byte umožňuje bývať naďalej). Tento pokus žalovaného v 1.rade o zbavenie sa hmotnoprávnej povinnosti strpieť právo bývania žalobkyne nemohol viesť k úspechu, nakoľko ako už bolo vyššie všeobecne naznačené, v prípade prevodu vlastníctva k nehnuteľnosti, zaťažuje táto povinnosť aj nového nadobúdateľa, v tomto prípade žalovaného v 2.rade. Hoci je pravdou, že tento nie je pokrvným rodinným príslušníkom žalobkyne, jeho pasívnu vecnú legitímáciu v konaní možno odvodzovať práve od znenia ustanovenia § 680 ods. 2 a § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Je zrejmé, že v priebehu konania došlo k rozvodu manželstva medzi žalobkyňou a žalovaným v 1.rade. Táto skutočnosť však nemá podstatný vplyv na kvalifikáciu nároku uplatneného v tomto konaní. Právo bývania žalobkyne v byte sa v čase trvania manželstva odvodzovalo od jej rodinného vzťahu so žalovaným v 1.rade (vzťah analogicky pripodobnený vzniku spoločného nájmu bytu manželmi) a po rozvode sa odvodzovalo od práva na zabezpečenie kontinuity možnosti bývania v zmysle § 713 ods. 1 a § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd sa ďalej zaoberal argumentáciou žalovaných, ktorí zdôrazňovali, že v čase vyhlásenia rozsudku, už mala žalobkyňa, rovnako ako jej deti zabezpečené bývanie v O. a preto jej nemožno poskytnúť súdnu ochranu v podobe vyhovenia žalobe a to ani voči žalovanému v 2.rade. Práve pri tomto argumente však súd zohľadnil v prospech žalobkyne viaceré okolnosti, ktoré táto nemohla ovplyvniť a nemožno jej ich pričítať za vinu. Sama žalobkyňa súdu uviedla, že bývanie E. nemá charakter trvalého riešenia jej bytovej situácie, že tam býva u známeho, ktorý jej poskytol ubytovanie zadarmo ako výpomoc v jej situácii. Žalovaní napriek tomu, že tvrdili, že právo bývania žalobkyne je trvalo uspokojené, nenavrhli v konaní na preukázanie tohto tvrdenia žiadne relevantné dôkazy (napríklad výsluch známeho, ktorý jej poskytoval bývanie). Účel ochrany práva žalobkyne nebol preto dosiahnutý inak a jej bytová situácia zostáva naďalej len dočasná, bez trvalého riešenia. Okrem toho súd zobral na zreteľ, že v čase podania žaloby bola situácia žalobkyne a jej detí značne chaotická a neprimeraná. Ocitol sa v krátkom časovom okamihu bez trvalého bývania, boli odkázaní na bývanie u rodičov žalobkyne, alebo u jeho brata. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobkyňa bola nútená riešiť vzniknutú situáciu, ako sa dalo, pričom vzhľadom na jej vtedajšie sociálne postavenie (na rodičovskej dovolenke) bolo obtiažne zabezpečiť si ihneď adekvátnu bytovú náhradu. Žalobkyňa rovnako nenesie zodpovednosť za to, že súdne konanie trvalo tri roky a je len logické, že za tento čas si musela nájsť stabilnejšie, hoci aj prechodné ubytovanie a zamestnať sa. Táto situácia však nijako nespôsobilá zánik povinnosti žalovaného v 2.rade strpieť už uplatnený nárok bývania a užívania sporného bytu. Je zrejmé, že súdne konanie trvalo dlhšie aj z dôvodu viacerých odvolaní zo strany žalovaných a to aj voči procesným

súdnyh uzneseniam, na ktorých podanie mali nesporne právo, avšak aj oni spôsobili časový posun v rozhodovaní súdu prvej inštancie. Súd rovnako nemôže súhlasiť ani s tvrdením žalovaného v 2.rade, že na určení povinnosti neexistuje naliehavý právny záujem. Nejedná sa v tomto prípade o určovaciu žalobu, ale o žalobu o plnenie, pri ktorej sa existencia naliehavého právneho záujmu neskúma. Ďalším bodom, ktorým sa súd prvej inštancie zaoberal, bolo skúmanie toho, či žalovaný v 2.rade nezabezpečil žalobkyni primeraný náhradný byt, čím by došlo k zániku jeho povinnosť strieť výkon práva bývania žalobkyne v byte. Aj v tomto prípade súd skúmal všetky skutkové okolnosti a tieto vyhodnotil nielen striktnie podľa znenia citovaných zákonných ustanovení, ale aj s prihliadnutím na objektívnu možnosť, resp. nemožnosť žalobkyne dodržať prekluzívnu 30 dňovú lehotu v zmysle § 712b ods. 3 Občianskeho zákonníka. V tomto prípade je nutné konštatovať, že k neuzavretiu nájomnej zmluvy so spoločnosťou OREMUS estate, s.r.o. nedošlo bezdôvodne, ale z dôvodov objektívnych a relevantných. Nie je preto splnená hypotéza právnej normy ustanovenia § 712 b ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktorá predpokladá odopretie uzavretia nájomnej zmluvy bezdôvodne. Hoci podľa názoru súdu vyhlásenie spoločnosti OREMUS estate s.r.o. možno považovať v zmysle § 5 ods. 4 zákona č. 189/1992 za relevantné vyhlásenie osoby poskytujúcej náhradný byt, následné udalosti znemožnili žalobkyni riadne uzavrieť nájomnú zmluvu. Súd súhlasí s argumentáciou žalobkyne, že bolo jej právom oboznámiť sa s obsahom nájomnej zmluvy. Keďže preukázala, že sa jej nepodarilo skontaktovať priamo so spoločnosťou OREMUS estate, s.r.o., dôvodne sa obrátila na právneho zástupcu žalovaných, aj vzhľadom k tomu, že v samotnom vyhlásení bolo konštatované, že nájomnou zmluvou disponuje právny zástupca žalovaných a je možné ju podpísať priamo u neho v kancelárii. Požiadavka žalobkyne na jej zaslanie, prípade oznámenie telefónneho čísla alebo mailovej adresy spoločnosti OREMUS estate, s.r.o. boli úplne relevantné a odôvodnené požiadavky, ktoré právny zástupca žalovaných mal možnosť splniť. Nakoľko ale žalobkyni nájomnú zmluvu nezaslal (čo v súčasnej dobe preferujúcej elektronickú komunikáciu nie je žiadny problém), žalobkyňa sa nemala možnosť s touto oboznámiť. Rovnako nemala možnosť sa kontaktovať s poskytovateľom údajnej bytovej náhrady. Neuzavretie nájomnej zmluvy bolo preto dôvodné a v podstate nemožnosť jej uzavretia spôsobil právny zástupca žalovaných, ktorý neposkytol nevyhnutnú primeranú súčinnosť. Tým, že objektívne nemohlo dôjsť k uzavretiu nájomnej zmluvy, nemožno považovať predloženie vyhlásenia o poskytnutí náhradného bytu za riadne a také, ktoré by zbavovalo žalovanej povinnosti žalovaného v 2.rade. Okrem toho, z vyhlásenia je zrejmé, že nájom mal byť uzavretý len na dobu určitú, čo podľa názoru súdu tiež nezohľadňuje požiadavku zabezpečenia stáleho a trvalého bývania pre žalobkyňu ako aj jej deti. Len okrajovo súd dodáva, že ostatné námietky žalobkyne (rozloha bytu, vysoké nájomné, plomba na nehnuteľnosti) nie sú skutočnosťami, ktoré by odôvodňovali neposkytnutie bytovej náhrady. V tejto súvislosti súd ešte uvádza, že tvrdenie právneho zástupcu žalovaných, že v dnešnej dobe, si každý záujemca o uzavretie nájomnej zmluvy má možnosť nájsť byt primeraný svojim požiadavkám, je síce pravdivé, ale nezabavuje žalovaného v 2.rade zákonnej povinnosti zabezpečiť bytovú náhradu osobne. Zákon zabezpečenie bytovej náhrady judikuje ako jeho povinnosť, do splnenia ktorej, má oprávnená osoba nárok byť užívať a bývať v ňom. Záverom súd dodáva, že skúmal podanú žalobu aj v kontexte dobrých mravov. Žalovaní totiž v priebehu celého konania poukazovali na šikanóznosť návrhu a nárokov uplatňovaných žalobkyňou v konaní. Hoci je pravda, že súčasný skutkový stav (manželia sú rozvedení, žijú od seba a každý z nich si zabezpečuje svoje potreby samostatne) navodzuje dojem praktickej zbytočnosti úpravy vzťahov medzi účastníkmi, nemožno stratiť zo zreteľa aj to, že v čase podania žaloby bol nárok žalobkyne nielen odôvodnený, ale práva, ktorých plnenia sa domáhala, vykazovali známky akútности. To, že následne sa žalobkyňa musela zariadiť a zabezpečiť sebe aj deťom strechu nad hlavou, je len výsledkom praktickej nevyhnutnosti. Až v priebehu konania došlo k ustáleniu skutkového stavu, pričom ale treba zdôrazniť, že trvalá bytová náhrada žalobkyni poskytnutá nebola a v konaní nebolo preukázané, že by mala stále ubytovanie, čím by súdna ochrana stratila význam a zmysel. Konaním žalovaného v 1.rade došlo (darovaním nehnuteľnosti, návrhom na rozvod manželstva) aj v tomto konaní k tomu, že žalobkyňa bola nútená upravovať pôvodnú žalobu, rozširovať okruh účastníkov, prípadne brať návrh späť. Súd nezistil na strane žalobkyne konanie v rozpore s dobrými mravmi, ani nemôže vyhodnotiť podaný návrh ako šikanózný a nedôvodný. Naopak stojí minimálne za zamyslenie a súd na to dôrazne poukazuje, že konaním žalovaného v 1.rade (jednoznačne označené autoritatívnym výrokom súdu v trestnom konaní) došlo k bráneniu výkonu práva bývania žalobkyni a nepriamo aj spoločným maloletým deťom. Ak teda žalovaný v 1.rade vymenil zámok na vchodových dverách, musel vedieť (nakoľko deti boli v opatere žalobkyne), že týmto zabráňuje užívaniu bytu nielen jej, ale aj jeho maloletým a školopovinným deťom, ktorým takto upiera právo na bývanie, ale najmä upiera istotu pri zabezpečovaní základných životných potrieb, čo je podľa názoru súdu, jedna zo základných rodičovských povinností. V zmysle vyššie uvedeného možno zhrnúť, že žalovaný v 1.rade zabránil

užívaniu bytu žalobkyni, čím sa dopustil úmyselného trestného činu. Byt previedol na žalovaného v 2. rade, čím došlo aj k prevodu povinnosti strpieť výkon práva bývania a užívania bytu a povinnosti zabezpečenia adekvátnej bytovej náhrady. K zabezpečeniu bytovej náhrady nedošlo, preto povinnosť, na ktorej plnenie zaviazal súd žalovaného v 2. rade, stále trvá. Súd prvej inštancie právne posúdil vec podľa § 3ods. 1 OZ, § 680 ods. 2 OZ, § 703 ods. 1 a 3. OZ, § 704 ods. a 2 OZ, § 707 ods. 1 OZ, § 708 OZ, § 856 OZ, § 713 ods. 1 OZ, § 712 ods. 1 a 2 OZ, § 712b ods. 3 OZ a podľa § 5 ods. 4 zákona č. 189/1992 Z.z. o úprave pomerov súvisiacich s nájmom bytov a s bytovými náhradami.

9. Proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 9C/118/2013-442 zo dňa 16.05.2016, podali odvolanie žalovaní. Odvolanie odôvodnili tým, že súd prvej inštancie prvým výrokom rozsudku zastavil konanie voči žalovanému v 1. rade, čím vyhovel návrhu žalobkyne na zastavenie konania, pričom nesúhlas žalovaného v 1. rade so späťvzatím žaloby v časti týkajúcej sa jeho osoby treba chápať ako dôležitý nesúhlas. S prihliadnutím na jednu zo základných zásad civilného sporového konania, a to zásadu právnej istoty, sú toho názoru, že žalovaný v 1. rade má právo na vydanie meritórneho rozhodnutia vo veci, nakoľko iba rozhodnutím vo veci samej získa žalovaný v 1. rade právnu istotu, že žalobkyňa v budúcnosti opätovne nepodá žalobu v rovnakej veci voči jeho osobe, keďže by už išlo o res judicata. Súhlasí, že žalovaný v 1. rade stratil pasívnu vecnú legitímáciu v predmetom konaní, avšak pokiaľ ide o návrh žalobkyne na zastavenie konania, tento mohla žalobkyňa podať ihneď, ako sa o strate pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v 1. rade dozvedela. K prevodu vlastníckeho práva k bytu zo žalovaného v 1. rade na žalovaného v 2. rade došlo ešte v júni roku 2013 (žaloba bola žalobkyňou podaná dňa 20.05.2013 a Darovacia zmluva k prevodu vlastníckeho práva k predmetnému bytu bola žalovanými podpísaná dňa 07.06.2013 a vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností bol povolený dňa 21.06.2013), pričom žalobkyňa mala preukázateľne vedomosť o strate pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v 1. rade už v auguste roku 2013, keďže svoj žalobný návrh rozšírila podaním zo dňa 21.08.2013 o žalovaného v 2. rade. Žalobkyňa, zastúpená v konaní advokátom, však o zastavenie konania vedeného proti žalovanému v 1. rade požiadala až na pojednávaní v decembri roku 2015, pričom žiadala priznať trovy konania žalobkyni a žalovanému v 1. rade nepriznať náhradu trov konania, teda viac ako dva roky nezmyselne navyšovala trovy konania, ktorých náhradu žiada priznať. Žalovaný v 1. rade má za to, že svojim konaním nedal žalobkyni dôvod vziať žalobu späť a v konaní uplatňovaný nárok žalobkyne považuje od začiatku konania vo veci za nedôvodný s cieľom obohatiť sa na úkor žalovaného v 1. rade. Trovy konania, ktoré žalovanému v 1. rade vznikli boli nevyhnutne vynaložené na bránenie svojho práva, teda žiada o ich náhradu v plnom rozsahu. Na základe vyššie uvedeného dôvodu má za to, že žalovaný v 1. rade preukázal existenciu dôležitého dôvodu nesúhlasu žalovaného v 1. rade so zastavením konania voči jeho osobe a vážny záujem na meritórnom rozhodnutí vo veci. Pokiaľ ide o meritórne rozhodnutie súdu prvej inštancie majú za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, aj na základe ktorých nesprávne vec právne posúdil, a preto s právnym posúdením súdu prvej nesúhlasia a považujú ho za nesprávne. V zmysle ust. § 713 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak služobný byt po smrti nájomcu alebo po rozvode jeho manželstva užívajú ďalej manžel, prípadne osoby uvedené v § 706 ods. 1, nie sú povinné sa z bytu vysťahovať, dokiaľ im nie je zabezpečený primeraný náhradný byt, ak nestačí podľa osobitného zákona poskytnutie náhradného ubytovania. To platí aj v prípade, ak nájomca služobného bytu opustí trvalé spoločnú domácnosť. Znamená to, že dané ustanovenie poskytuje ochranu v prípadoch, kedy sa konštantne, bez prerušenia (vysťahovania sa), sa užíva byt/dom manželmi, ktorí v ňom žili počas manželstva a až rozvodom manželstva s odvodeným subjektom im toto právo zaniklo a vzniká im zo zákona povinnosť vysťahovať sa z bytu/domu, v ktorom počas manželstva s vlastníkom/nájomcom spoločne ako manželia žili, a ktorej nesplnením sa môže vlastník/nájomca bytu/domu domáhať vypratania tohto bytu/domu. Žalobkyni nikdy nevznikla povinnosť vysťahovať sa z bytu, a teda žalobkyňa nemôže požívať rovnakú právnu ochranu, ako osoby, ktoré rozvodom manželstva stratia právo bývania a užívania nehnuteľnosti, ktoré mali odvodené od manžela, a ktorým následne vzniká právo na zabezpečenie bytovej náhrady. Takýmto osobám patrí prirodzene právo na zabezpečenie bytovej náhrady, a právom požívajú zákonnú ochranu. S poukazaním na nález Ústavného súdu, ktorý akcentuje, aby súd zásadne vždy vychádzal z účelu právnej normy, nie je teda možné priznať žalobkyni právnu ochranu v zmysle analogicky aplikovaného ustanovenia § 713 Občianskeho zákonníka, nakoľko skutkový stav prejednávaneho sporu je diametrálne odlišný od prípadov, ktoré právom požívajú ochranu priznania bytovej náhrady, ktorú im priznáva vyššie citované ustanovenie. Priznaním takejto právnej ochrany žalobkyni v zmysle analogicky aplikovaného ustanovenia § 713 ods. 1 Občianskeho zákonníka by došlo k zneužitiu inštitútu ochrany práva bývania osôb, ktoré najmä rozvodom manželstva stratia právo bývať a užívať

byt, ktoré odvodzovali od osoby, najmä manžela ako vlastníka alebo nájomcu bytu. Žalobkyňa odišla z predmetného bytu dobrovoľne, slobodne, na základe realizácie jej dlhodobého plánu aj napriek tomu, že nebola nikdy povinná vystať sa. Urobila tak bez akéhokoľvek predchádzajúceho upozornenia žalovaného v 1. rade a bez prípadného následného rozumného vysvetlenia jej konania a pred rozvodom manželstva. Žalovaný v 1. rade žalobkyňu a ani ich spoločné deti z bytu nevyhodil, ani nikdy nežiadal, aby sa odsťahovali. Avšak, aj v prípade, že by žalobkyňa predmetný byt opustila nedobrovoľne, nemožno jej v súčasnosti priznať v žiadnom prípade právo na zabezpečenie bytovej náhrady. Priznanie takéhoto práva žalobkyňi by bolo v rozpore s ústavnými právami žalovaného v 2. rade. Po viac ako troch rokoch, od kedy sa žalobkyňa z predmetnej nehnuteľnosti vystaňovala, pričom medzičasom došlo k zmene vlastníka predmetného bytu (zo žalovaného v 1. rade na žalovaného v 2. rade, od ktorého v súčasnosti žalobkyňa nemôže odvodzovať právo bývania v predmetnom byte) a žalobkyňa má v súčasnosti zabezpečené bývanie v zahraničí, kde trvalé žije, pracuje, kde jej maloleté deti navštevujú základnú školu, a je zrejme, že žalobkyňa sa do predmetného bytu nechce nasťahovať. Z jej strany ide iba o šikanózne konanie, preto nemožno uložiť žalovanému povinnosť strpieť právo bývania a užívania predmetného bytu žalobkyňou až do zabezpečenia primeraného náhradného bytu. Považujú za v rozpore so skutočnosťou tvrdenie súdu prvej inštancie v odôvodnení jeho rozhodnutia, že žalovaní v konaní nepreukázali, že by žalobkyňa opustila predmetný byt dobrovoľne, nakoľko žalovaní túto skutočnosť preukázali najmä tvrdeniami žalovaných, ako aj výpoveďou samotnej žalobkyne v trestnom konaní, z ktorej je absolútne zrejme, že rozhodnutie žalobkyne opustiť spoločnú domácnosť, ktorú tvorili spolu so žalovaným v 1. rade až do dňa 11.05.2013, bolo premyslené, dobrovoľné a definitívne, nakoľko ako žalobkyňa uvádza, urobila tak na základe svojho vlastného zváženia a rozhodnutia. Preto s prihliadnutím na výpoveď žalobkyne, ktorá v tomto prípade nie je sporná, nesúhlasia s tvrdením súdu, resp. s jeho právnym posúdením na základe zisteného skutkového stavu. Tvrdenia žalobkyne, že bola z bytu žalovaným v 1. rade donútená odísť, resp. že ju žalovaný v 1. rade z predmetného bytu vyhodil sú rozporuplné, čo spôsobuje, že v konaní majú nižšiu váhu ako tvrdenia žalovaného v 1. rade, podložené dokonca výpoveďou samotnej žalobkyne. Taktiež tvrdenia brata žalobkyne, ktorými sa má preukazovať pravdivosť tvrdení žalobkyne nepovažujú za relevantné vzhľadom na rodinný vzťah žalobkyne a jej brata, p. B., ako aj vzhľadom na vzťah p. L. T. so žalovaným v 1. rade, ktorý nie je ideálny. Preto je ho tvrdenia považujú za zaujaté. Skutočnosť, že žalovaný v 1. rade nemá okrem doterajších tvrdení a výpovedí syna v trestnom konaní žiadne ďalšie dôkazy na preukázanie účelového a plánovaného konania žalobkyne, spočívajúcom v pravidelnom odnášaní vecí zo spoločnej domácnosti - postupné vystaňovanie sa, možno vyhodnotiť ako prípad dôkaznej núdze na strane žalovaného, nakoľko žalovaný v 1. rade v tom čase netušil, že takéto konanie bude mať súvis s prejednávanej sporom do budúcnosti, o ktorom logicky v tom čase nemohol vedieť. Spôsob, akým žalobkyňa opustila spoločnú domácnosť nevyvoláva ani najmenšiu pochybnosť o tom, že žalobkyňa nemala záujem zotrvať v spoločnej domácnosti so žalovaným v 1. rade, čo potvrdzuje tiež absencia záujmu opätovne začať žiť v jednej domácnosti so žalovaným v 1. rade - bezprostredne po odchode z bytu dňa 11.05.2013, alebo snaha o dočasné bývanie v predmetnom byte žalobkyňou (na tomto mieste je potrebné dôrazne upozorniť, že nemožno zamieňať vôľu žalobkyne dostať sa do bytu za účelom odnesenia si hnuťelných vecí z predmetného bytu s absenciou akéhokoľvek náznaku snahy o bývanie v predmetnom byte, resp. o obnovenia spoluzitia v jednej domácnosti so žalovaným v 1. rade). Vzhľadom na vyššie popísané konanie žalobkyne a predovšetkým na jej dobrovoľné rozhodnutie opustiť spoločnú domácnosť ešte počas trvania manželstva so žalovaným v 1. rade, žalobkyňi následkom jej vlastného konania nevzniklo právo užívania a právo bývania v predmetnom byte, nakoľko žalobkyňa, ako manželka žalovaného v 1. rade, v dobe vzniku nájomného vzťahu medzi žalovaným v 1. rade a žalovaným v 2. rade, už trvalé nežila v spoločnej domácnosti so žalovaným v 1. rade, a teda žalovanému v 2. rade nemôže vzniknúť povinnosť strpieť právo žalobkyne predmetný byt užívať a bývať v ňom až do zabezpečenia primeranej bytovej náhrady, obzvlášť nie po viac ako troch rokoch, od kedy sa z predmetného bytu vystaňovala (bez ohľadu na to či išlo o dobrovoľné alebo nedobrovoľné vystaňovanie sa), ako aj s poukázaním na skutočnosť, že žalobkyňa spolu s maloletými deťmi má v súčasnosti zabezpečenú potrebu bývania v zahraničí, kde má taktiež prehlásený trvalý pobyt. Uviedol, že je v rozpore s pozitívnym právom, aby prevodom vlastníckeho práva k predmetnému bytu zo žalovaného v 1. rade na žalovaného v 2. rade došlo tiež k prevodu práva bývania osoby, ktorá v čase prevodu vlastníctva bytu v predmetom byte nebývala, ani nežila v spoločnej domácnosti so žalovaným v 1. rade. Právo bývania predmetnom byte vo vlastníctve žalovaného v 2. rade, resp. zabezpečenie bytovej náhrady žalovaným v 2. rade, si preto žalobkyňa nemôže uplatňovať u žalovaného v 2. rade, nakoľko tomuto nikdy nevznikla takáto povinnosť. Z vyššie uvedených dôvodov je tak následne na daný skutkový stav na mieste aplikácia ustanovenia § 703 Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje podmienky vzniku spoločného nájmu bytu

manželmi. V tomto prípade nedošlo k vzniku spoločného nájmu bytu žalobkyne a žalovaného v 1. rade, nakoľko odsek 3 citovaného ustanovenia vylučuje aplikáciu ods. 1 za predpokladu absencie trvalého spolužitia manželov. Žalobkyňa nemá nárok domáhať sa výkonu práva užívania a bývania v predmetnom byte žalovaného v 2. rade, nakoľko neboli splnené zákonom stanovené predpoklady. Nakoľko žalovaní nemajú záujem viesť súdne spory, a vzhľadom na zdravotný stav žalovaného v 1. rade, v súvislosti s veľmi stresujúcim a vyčerpávajúcim obdobím, spôsobeným konaním žalobkyne, rovnako, ako v prípade vydaného trestného rozkazu voči žalovanému v 1. rade, kedy sa žalovaný v 1. rade za účelom rýchleho skončenia trestného konania rozhodol nevyužívať ďalšie možnosti aktívnej obrany v trestnom konaní iniciovanom žalobkyňou v záujme vízie zlepšenia svojho zdravotného stavu (čo nemôže byť v predmetnom spore v žiadnom prípade žalovanému na škodu), mali žalovaní aj v tomto prípade záujem spor ukončiť čo najrýchlejšie. Preto predložil žalovaný v I. rade žalobkyňi Vyhlásenie o zabezpečení bytovej náhrady, (OREMUS estate s.r.o.), ktoré však žalobkyňa rôznymi pripomienkami spochybnila, zabezpečenú bytovú náhradu neakceptovala a pripravenú Zmluvu o nájme bytu z vlastnej vôle nepodpísala, čím jej zaniklo akékoľvek právo na zabezpečenie bytovej náhrady, aj v prípade, že by nejaké mala a súčasne takýmto svojim konaním potvrdila, že potrebu zabezpečenia stáleho a trvalého bývania má už vyriešenú. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval, že k uzatvoreniu nájomnej zmluvy, so spoločnosťou OREMUS estate s.r.o., nedošlo z objektívnych a relevantných dôvodov. Nemožnosť uzatvorenia nájomnej zmluvy bola, podľa súdu prvej inštancie, spôsobená nečinnosťou zo strany právneho zástupcu žalovaných, resp. neposkytnutí súčinnosti. S týmto nesúhlasí a má za to, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam pri posudzovaní zániku prekluzívnej lehoty plynúcej žalobkyňi po poskytnutí Vyhlásenia o zabezpečení bytovej náhrady žalobkyňi (napriek tomu, že trvá na tom, že žalobkyňi nikdy nevzniklo právo na zabezpečenie bytovej náhrady a táto jej bola poskytnutá žalovanými v zmysle zákonných ustanovení a nad rámec povinností im stanovených zákonom). Žalovaný v 2. rade z procesnej opatrnosti a nad rámec svojich povinností stanovených zákonom zabezpečili v priebehu súdneho konania žalobkyňi adekvátnu bytovú náhradu, predložením Vyhlásenia o uzatvorení zmluvy o nájme bytu, poskytnutého spoločnosťou OREMUS estate s.r.o., v ktorom táto spoločnosť vyhlásila, že je ochotná z pozície prenajímateľa uzatvoriť so žalobkyňou zmluvu o nájme bytu, pričom vo Vyhlásení o uzatvorení zmluvy o nájme bytu boli uvedené všetky potrebné informácie o nájmomnom byte a podmienkach nájmu, ako aj kde a kedy je možné Zmluvu o nájme bytu uzatvoriť. Žalobkyňa bola prostredníctvom Vyhlásenia o uzatvorení zmluvy o nájme bytu informovaná, kde sa predmetná nájomná zmluva nachádza. Ak v tejto súvislosti existoval zo strany žalobkyne čo i len najmenší, reálny záujem o oboznámenie sa s obsahom nájomnej zmluvy (ktorá bola vyhotovená nad rámec nevyhnutných úkonov v súvislosti s poskytnutím Vyhlásenia o zabezpečení bytovej náhrady) a jej následné uzatvorenie, mohla tak žalobkyňa urobiť v akýkoľvek pracovný deň v sídle advokátskej kancelárie GHS Legal, s.r.o. tak, ako je uvedené v poslednom odseku Vyhlásenia o uzatvorení zmluvy o nájme bytu zo dňa 06.02.2016. Žalobkyňa, ani jej právny zástupca nekontaktovali Advokátsku kanceláriu GHS Legal, s.r.o. v súvislosti s podpisom, resp. uzatvorením predmetnej nájomnej zmluvy, pričom žalobkyňa sa v prekluzívnej 30-dňovej lehote nevyjadrila, či poskytnutú bytovú náhradu prijíma, čím jej toto právo na bytovú náhradu zaniklo. Zmluva o nájme bytu bola žalobkyňi k dispozícii po celú dobu (počas plynutia 30-dňovej prekluzívnej lehoty stanovenej zákonom na prijatie zabezpečenej bytovej náhrady) v Advokátskej kancelárii GHS Legal, s.r.o.

V prípade skutočného záujmu žalobkyne o zabezpečenie bytovej náhrady by táto postupovala tak, aby k uzatvoreniu Zmluvy o zabezpečení bytovej náhrady skutočne došlo, resp. aby sa následne uzatvorila Zmluva o nájme bytu medzi žalobkyňou a spoločnosťou OREMUS estate, s.r.o.). V závere vyhlásenia je zreteľne uvedené telefónne číslo, prostredníctvom ktorého bolo možné dohodnúť konkrétny deň oboznámenia sa s nájomnou zmluvou v sídle Advokátskej kancelárie GHS Legal, s.r.o. a následne ju taktiež v sídle Advokátskej kancelárie podpísať. Vzhľadom na uvedené, nemožno v žiadnom prípade hovoriť o objektívnej nemožnosti uzatvorenia nájomnej zmluvy zo strany žalobkyne, nakoľko právny zástupca žalovaných bol po celú dobu, počas ktorej bola nájomná zmluva uložená v priestoroch advokátskej kancelárie, pripravený poskytnúť žalobkyňi potrebnú súčinnosť pre jej uzatvorenie, avšak len v rozmedzí jemu zverených kompetencií. Neuzavretie nájomnej zmluvy, nemožno klásť za vinu právnomu zástupcovi žalovaného, ktorý bol po celý čas ochotný umožniť v sídle Advokátskej kancelárie žalobkyňi preštudovanie pripravenej nájomnej zmluvy a jej následné uzatvorenie s prenajímateľom, podľa pokynov klienta. Žalobkyňa však neuskutočnila úkony potrebné pre to, aby jej právo na bytovú náhradu nezaniklo. Preto má za to, že jej právo na bytovú náhradu zaniklo a teda súd v tejto časti nesprávne právne vec posúdil. Konanie žalobkyne opätovne svedčí o účelovom zmýšľaní žalobkyne, ktorá sa od začiatku predmetného sporu svojim vlastným konaním snaží o neprimerané zvyšovanie nákladov žalovaných a predĺženie celého konania. Vzhľadom na vyššie

uvedené skutočnosti a v záujme efektívneho doriešenia situácie žalovaný v 2. rade opakovane predložil žalobkyni ďalšie, nové Vyhlásenie žalovaného v 2. rade o zabezpečení bytovej náhrady, ktorého prílohou je Vyhlásenie prenajímateľa o uzatvorení zmluvy o nájme bytu so žalobkyňou, ktoré boli zaslané v originálnom vyhotovení dňa 02.08.2016 poštou na adresu žalobkyne aj jej právnej zástupkyne, čím žalovaný v 2. rade preukazuje, že nemá záujem na vedení súdnych sporov a nad rámec povinností stanovených mu zákonom poskytol opakovane žalobkyni ďalšiu, novú primeranú bytovú náhradu. Nesúhlasil s konštatovaním súdu prvej inštancie, že konanie žalobkyne bolo odôvodnené a v súlade s dobrými mravmi, a že nebolo v priebehu konania preukázané, že by žalobkyňa mala zabezpečené stále ubytovanie. S takýmto konštatovaním súdu nemožno v žiadnom prípade súhlasiť, považujú ho za v rozpore so skutočným stavom, aj na základe ktorého došlo k nesprávnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci, nakoľko konanie žalobkyne je zásadne v rozpore so dobrými mravmi a v rozpore so skutočnosťou. Vopred plánované a premyslené konanie žalobkyne, ktorého cieľom je poškodiť žalovaného v 1. rade a uložiť neprímeranú povinnosť žalovanému v 2. rade nemôže požívať právnu ochranu. Žalobkyňa postupne uskutočňovala premyslené kroky smerujúce k súčasnému stavu ešte pred odchodom zo spoločnej domácnosti so žalovaným v 1. rade, čím zabezpečovala sled udalostí tak, aby bol v jej prospech naproti konaniu žalovaného, ktorý nebol pripravený na takého šokujúce a zákerné konanie žalobkyne. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30.11.1993 sp. zn. 2Cdo 93/93: „V prípade, ak bytová potreba rozvedeného manžela je vyriešená inak, súd pri rozhodovaní o návrhu podľa § 705 ods. 2 Občianskeho zákonníka, za splnenia predpokladov uvedených v § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemusí viazať vypratanie bytu na zabezpečenie bytovej náhrady.“ V danom prípade žalobkyňa nemá záujem o bývanie na Slovensku, čo potvrdzuje tiež skutočnosť, že v súčasnosti má svoj trvalý pobyt aj trvalý pobyt maloletých detí prehlásený v Rakúsku, čo sama žalobkyňa nepopiera a o je možné preukázať výpisom z Centrálného registra obyvateľstva. V súčasnosti neexistuje potreba úpravy vzťahov medzi účastníkmi, teda právo žalobkyne, ktorého sa domáha je neaktuálne a v súčasnosti nie je potreba jeho priznania. Súd prvej inštancie v rozpore s ustanovením § 154 ods. 1 O.s.p a 217 ods.1 CSP, keď napriek tomu, že stav predmetnej veci v čase vyhlásenia rozsudku odôvodňoval zamietnutie žaloby v plnom rozsahu. Súd priznal žalobkyni právo bývať v predmetnom byte a tento užívať až do zabezpečenia primeranej bytovej náhrady žalovaným v 2. rade, napriek tomu, že toto právo jej nepatrí. Nesúhlasili s tým, že žalovaný v 1. rade zabránil užívať byt žalobkyni, čím sa dopustil úmyselného trestného činu, nakoľko majú za preukázané (výpoveďami žalovaných v trestnom konaní, tvrdeniami uvedenými v konaní pred súdom, samotnými vyjadreniami žalobkyne, ako aj jej konaním), že žalobkyňa opustila predmetný byt dobrovoľne, vopred z neho odniesla všetky veci, ktoré považovala za potrebné. Poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa nikdy nepreukázala záujem nastahovať sa späť k žalovanému v 1. rade a žiť s ním v jednej domácnosti. Pokiaľ ide o snahu žalobkyne dostať sa do predmetného bytu, vždy išlo iba o zámer odniesť si z predmetného bytu huteľné veci, nikdy však žalobkyňa neuviedla, že sa chce opätovne nastahovať do bytu v tom čase vo vlastníctve žalovaného v 1. rade. Žalovaný v 1. rade previedol na žalovaného v 2. rade predmetný byt, čím došlo aj k prevodu povinnosti strpieť výkon práva a užívania bytu a povinnosti zabezpečenia adekvátnej bytovej náhrady. Žalovaný v 1. rade nemal nikdy stanovenú povinnosť strpieť právo bývania a užívania bytu žalobkyňou ani zabezpečiť žalobkyni bytovú náhradu, nakoľko žalobkyňa opustila spoločnú domácnosť počas trvania manželstva dobrovoľne. V čase, keď došlo k vzniku nájomného vzťahu medzi žalovaným v 1. rade a žalovaným v 2. rade, po prevode vlastníckeho práva k predmetnému bytu zo žalovaného v 1. rade na žalovaného v 2. rade, žalobkyňa so žalovaným nežili spolu trvalé v jednej domácnosti, a tak žalobkyňa nemôže odvodzovať právo bývania v predmetnom byte od žalovaného v 1. rade, ani od žalovaného v 2. rade. S prevodom vlastníctva k bytu neprešli na nového vlastníka taktiež práva žalobkyne, ktoré odvodzovala pôvode od osoby žalovaného v 1. rade. V zmysle R 5/1982: „Právo spoločného užívania bytu manželmi podľa 175 ods. 3 OZ nevznikne, ak manželia spolu trvalé nežijú. Pre posúdenie je rozhodujúci faktický stav. Ak sa manželia rozhodnú po dočasnom rozchode obnoviť spolužitie, právo spoločného užívania vzniká dňom, keď obaja prejavili úmysel viesť opäť spoločnú domácnosť (pozri aj R 111/1965). Opakovane uviedli, že žalovanému v 2. rade nikdy nevznikla povinnosť zabezpečiť žalobkyni bytovú náhradu a k uloženiu tejto povinnosti súdom prvej inštancie došlo len na základe nesprávneho právneho posúdenia skutkového stavu, ku ktorému súd prvej inštancie nesprávne dospel na základe vykonaného dokazovania. Napriek tomu však žalovaný v 2. rade v záujme ukončenia súdneho sporu a z procesnej opatrnosti, bránením svojho práva, zabezpečil a predložil žalobkyni Vyhlásenie o zabezpečení bytovej náhrady, spolu s Vyhlásením o uzatvorení zmluvy o nájme bytu spoločnosti OREMUS estate, s.r.o., ktoré žalobkyňa neakceptovala v prekluzívnej 30 dňovej lehote, čím zaniklo jej právo na bytovú náhradu aj v prípade, že by žalovaný v 2. rade mal povinnosť jej takúto zabezpečiť. Žalovaný v 2. rade

opakovane, z procesnej opatrnosti, predložil žalobkyni nové ďalšie Vyhlásenie o zabezpečení bytovej náhrady spolu s Vyhlásením o uzatvorení zmluvy o nájme bytu poskytnutom vlastníkom ponúkaného bytu - p. Emilom Ambrom, zo dňa 01.08.2016, ktoré bolo zaslané dňa 02.08.2016 na adresu žalobkyne aj jej právnej zástupkyne, za účelom preukázania, že žalovaní majú záujem na rýchlom doriešení veci, poskytnuté žalobkyni nad rámec povinností žalovaného v 2. rade. Vzhľadom na uvedené neexistuje žiaden právny dôvod na uloženie povinnosti žalovanému v 2. rade strpieť právo bývania a užívania predmetného bytu žalobkyňou tak, ako uviedol súd v druhom výroku rozsudku. Na základe vyššie uvedených skutočností navrhujú, aby odvolací súd zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 9C/118/2013-442 zo dňa 16.05.2016, a žalobu žalobkyne v plnom rozsahu zamietol. Žalobcovia si uplatňujú taktiež náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

10. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaných žiadala rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správne a zákonné. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správny skutkovým zisteniam a správne právne vec posúdil. Žalovaní v 1. a 2. rade vo svojom odvolaní prednášajú tie isté námietky, ktoré namietali pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí riadne vysporiadal. Súd prvej inštancie správne procesné postupoval, keď pripustil späťvzatie návrhu voči žalovanému v 1. rade a konanie voči žalovanému v 1. rade zastavil. Správne právne posúdil, že nesúhlas žalovaného v 1. rade so späťvzatím návrhu nebol dôvodný a svoje rozhodnutie aj v tejto časti riadne a vyčerpávajúco odôvodnil. Žalovaný v 1. rade svoj nesúhlas so späťvzatím návrhu neosvedčil žiadnym vážnym a existujúcim dôvodom. Nesúhlas žalovaného v 1. rade so späťvzatím návrhu je postavený len na jeho hypotetických úvahách a tento jeho nesúhlas je zjavne špekulatívny. Žalovaný v 1. rade po začatí konania darovacou zmluvou previedol vlastnícke právo k bytu na žalovaného v 2. rade, čo bolo konanie účelové, smerujúce k zabráneniu úspechu žalobkyne v konaní, čo súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania správne právne posúdil. Žalovaný v 1. rade tým, že po začatí konania pristúpil k prevodu vlastníckeho práva k bytu zaviniť tak späťvzatie žaloby voči nemu a preto je namieste aby bol naopak žalovaný v 1. rade zaviazaný na náhradu trov konania. Žalovaní v 1 a 2. rade vo svojom odvolaní nedôvodné vytkávajú súdu prvej inštancie nesprávne právne posúdenie veci. Súd prvej inštancie správne a zákone postupoval, keď za použitia analógie aplikoval na danú vec ust. § 713 ods. 1 a ust. 680 Občianskeho zákonníka, a to plne rešpektujúc aj ustálenú judikatúru a rozhodovaciú prax súdov. Súd prvej inštancie vykonal vo veci náležité dokazovanie, dôkazy posúdil tak jednotlivo ako aj v ich vzájomných súvislostiach, pričom prihliadol na všetky okolnosti daného prípadu, a na základe takto vykonaného dokazovania dospel k správny skutkovým zisteniam, že žalobkyňa neopustila byť dobrovoľne a že aj po dátume 11.05.2013 trvalo právo žalobkyne na bývanie v spornom byte ktorému právu zodpovedala povinnosť žalovaného v 1. rade strpieť právo bývania a užívania bytu žalobkyňou. Keďže žalovaný v 1. rade v priebehu konania previedol byť na žalovaného v 2. rade táto povinnosť strpieť právo bývania žalobkyne prešla spolu s bytom na žalovaného v 2. rade, a to analogicky podľa § 680 ods. 2 OZ. Žalobkyňa so žalovaným v 1. rade a ich dvoma maloletými deťmi žili v jednej spoločnej domácnosti, ktorú mali založenú v spornom byte, vo vlastníctve žalovaného v 1. rade, a v tomto byte žalobkyňa a jej dve maloleté deti trvalo uspokojovali svoje bytové potreby až to do momentu kým im žalovaný v 1. rade násilne zamedzil do tohto prístupu prekódovaním zámku a zabránil tak žalobkyni, ale aj ich dvom maloletým deťom, tento byt užívať a v ňom bývať, a odmietal im tento byt sprístupniť. Na viac potom, čo žalovaný v 1. rade zistil, že žalobkyňa požiadala o súdnu ochranu účelovo pristúpil k prevodu vlastníckeho práva k bytu a tento darovacou zmluvou previedol na žalovaného v 2. rade. Z obsahu trestného spisu OS Bratislava II č.k. 3T/113/2015 mal súd riadne preukázané, že žalovaný v 1. rade dňa 11.05.2013 vo večerných hodinách prekódoval zámok na dverách bytu úmyselne, aby zabránil žalobkyni v užívaní predmetného bytu a že žalobkyňa sa viackrát pokúšala do sporného bytu dostať, no bezúspešne, pretože zámok na dverách bytu bol žalovaným v 1. rade prekódovaný. Právoplatným trestným rozkazom OS Bratislava II zo dňa 10.08.2015, č.k. 3T/113/2015-210 bol žalovaný v 1. rade uznaný vinným zo spáchania úmyselného prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru, ktoré rozhodnutie súdu samé svedčí na to, že nešlo o žiadne dobrovoľné opustenie domácnosti žalobkyňou, ako sa to žalovaní v 1. a 2. rade snažili a snažia súdu podsúvať. Pokiaľ žalovaní v 1. a 2. rade odvolaní rozprávajú o vôli žalobkyne dostať sa do bytu vraj za účelom odnesenia si huteľných vecí, tak toto ich tvrdenie je špekulačné a je len snahou odvádzať pozornosť súdu od podstaty veci. Žalovaný v 1. rade zabránil žalobkyni a dvom ich maloletým deťom v bývaní a užívaní sporného bytu a toto jeho konanie, ktoré je v rozpore s právom, napokon malo pre žalovaného aj trestnoprávne následky, a preto obrana žalovaných v 1. a 2. rade o vraj dobrovoľnom opustení spoločnej domácnosti žalobkyňou je neudržateľná. Konaním žalovaného v 1. rade ktorým tento zabránil žalobkyni

a ich dvom maloletým deťom v bývaní a užívaní bytu sa žalobkyňa spolu s dvoma maloletými deťmi dostala do stavu tiesne. Žalobkyňa od 11.05.2013 je spolu s jej dvoma maloletými deťmi nútená prebývať kde sa len dá, kde ich prichýlia. Žalobkyňa spolu s deťmi nemajú vyriešenú bytovú otázku a v súčasnosti prebývajú v Rakúsku u jej známeho, ktorý ich prichýlil a umožnil im prebývať bezodplatne v jeho byte, čím im takto poskytol pomoc v núdzi, keďže konaním žalovaného v 1. rade zostala žalobkyňa spolu s deťmi bez strechy nad hlavou a nemá kde s deťmi bývať. Toto však je len dočasné riešenie danej situácie v ktorej sa žalobkyňa spolu s dvoma maloletými deťmi zo dňa na deň v dôsledku konania žalovaného v 1. rade nútene ocitli. Žalovaní v 1. a 2.rade sa mylne domnievajú, že žalobkyňa tým má potrebu bývania zabezpečenú. Žalobkyňa musela tento núdzový stav, ktorý žalovaný v 1. rade svojím protiprávnym konaním vyvolal, riešiť a nemohla predsa do rozhodnutia súdu vo veci s dvoma mal. deťmi zostať na ulici a teda bola a je nútená s deťmi prebývať, kde sa len dá. V čase keď žalovaný v 1. rade žalobkyni a jej dvom maloletým deťom zabránil v bývaní v byte bola žalobkyňa na predĺženej rodičovskej dovolenke s mal. synom Ľubomírom ktorý mal dlhodobu nepriaznivú zdravotnú stav. Žalobkyňa bola nútená túto rodičovskú dovolenku predčasne ukončiť a zamestnať sa aby deti a seba uživila, keďže žalovaný v 1. rade si voči nim prestal plniť aj vyživovaciu povinnosť. To že žalobkyni a jej dvom mal. deťom bola poskytnutá pomoc v núdzi v podobe dočasného bezplatného bývania E. a že sa tam zamestnala nespôsobilo zánik povinnosti žalovaného v 2. rade strpieť už uplatnený nárok bývania a užívania bytu, ako to aj súd 1. inštancie správne právne posúdil. Navyiac ani nie je ani možné požadovať aby rodinní príslušníci žalobkyne a jej známy poskytovali žalobkyni do užívania svoje vlastné nehnuteľnosti a riešili tak jej bytovú otázku. Pokiaľ sa žalovaní v 1. a 2.rade v odvolacom konaní bránia tým, že žalobkyňa má v Rakúsku vedený trvalý pobyt, tak žalobkyňa uvádza, že toto si vyžiadala situácia v ktorej sa náhle a nútene s deťmi ocitla, potom, ako im žalovaný v 1. rade zamedzil prístup do sporného bytu na bývanie v ktorom sú odkázaní a na viac im zrušil aj trvalý pobyt a teda doslova z nich zo dňa na deň žalovaný v 1. rade spravil bezdomovcov. Žalobkyňa sa ocitla v ťaživej situácii. V dôsledku konania žalovaného v 1. rade zostali bez strechy nad hlavou a bolo tak ohrozené zabezpečovanie ich existenčných potrieb. Žalobkyňa spolu s deťmi zostala plne odkázaná na pomoc rodiny a cudzích ľudí. Keď sa žalobkyni naskytna pomoc v podobe dočasného ubytovania v O., túto pomoc s vďakou prijala. Keďže deti žalobkyne sú školopovinné žalobkyňa musela súčasne riešiť aj ich školskú dochádzku. K tomu aby mal. deti žalobkyne mohli navštevovať základnú školu E., kde žalobkyňu a deti prichýlili, bolo potrebné prihlásiť sa v O. na pobyt, čo si okrem iného vyžadovala aj situácia že tam žalobkyňa aj s deťmi šli prebývať na čas do poskytnutia jej súdnej ochrany. Inak žalovaní v 1. a 2.rade v čase rozhodovania súdu prvej inštancie disponovali potvrdením o pobyte žalobkyne, na čo svedčí skutočnosť, že toto bolo vystavené dňa 16.02.2015, avšak toto potvrdenie žalovaní v 1. a 2.rade súdu nepredložili, ale činia tak špekulačné až teraz v odvolacom konaní. Súd prvej inštancie dospel k správne právne záveru, že k neuzavretiu nájomnej zmluvy so spoločnosťou OREMUS estate, s.r.o. nedošlo bezdôvodne, ale dôvodov objektívnych a relevantných. Žalobkyňa objektívne nemala možnosť so spoločnosťou OREMUS estate s.r.o. jednať o podmienkach nájmu, a nemala možnosť sa oboznámiť s návrhom nájomnej zmluvy čo bolo jej právom. Pokiaľ by právny zástupca žalovaných v 1. a 2.rade skutočne disponoval riadnym návrhom nájomnej zmluvy podpísaným spoločnosťou OREMUS estate s.r.o., ako to neskôr tvrdil na pojednávaní pred súdom, bol by tento žalobkyni nepochybne zaslal a poskytol by jej aj kontaktné údaje na spoločnosť tak, ako ho o to žiadala. Právny zástupca žalovaných však toto neurobil, ale naopak tomuto sa vyhýbal. Na viac z vyhlásenia spoločnosti OREMUS estate s.r.o. bolo zjavné, že nešlo o primeranú bytovú náhradu keďže sa malo jednať o nájom na dobu určitú a to len na 6 mesiacov. Samotné predloženie vyhlásenia o poskytnutí náhradného bytu nestačí na to aby sa žalovaný zbavil povinnosti, ale musí súčasne existovať aj reálna možnosť uzavrieť nájomnú zmluvu na ponúkanú bytovú náhradu. Žalobkyňa takúto možnosť nemala, a to napriek tomu že vyvíjala aktivitu, čo v konaní preukázala. Právny zástupca žalovaných len tvrdil, že vraj mal k dispozícii návrh nájomnej zmluvy no žalobkyňa ale ani súd prvej inštancie žiaden návrh nájomnej zmluvy nevideli. Žalovaný v 2. rade predkladá v odvolacom konaní nové vyhlásenie o zabezpečení bytovej náhrady, pričom svojím odvolaním napáda rozhodnutie súdu prvej inštancie tvrdiac, že mu vraj nikdy nevznikla povinnosť zabezpečiť žalobkyni bytovú náhradu. Toto správanie sa žalovaného považuje žalobkyňa za účelové v snahe zvrátiť rozhodnutie súdu. Žalobkyňa je toho názoru, že pokiaľ by žalovaní mali skutočný záujem na rýchlom ukončení sporu, čomu ich správanie počas celého konania nenasvedčuje, nepreťahovali by konanie podávaním odvolaní a to aj voči procesným uzneseniam, čím tak sami spôsobili časový posun v rozhodovaní súdu, čo neuniklo ani pozornosti súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie preto správne rozhodol, keď žalovanému v 2. rade uložil povinnosť strpieť výkon práva bývania a užívania bytu až do zabezpečenia bytovej náhrady, ktorá

povinnosť mu inak stále trvá. Preto žiada, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne. Pre prípad úspechu si uplatňuje náhradu trov odvolacieho konania.

11. K vyjadreniu žalobkyne k odvolaniu podali žalovaní písomne vyjadrenia. Uvedli, že s dôvodmi uvedenými žalobkyňou vo vyjadrení sa nestotožňujú. Nesúhlasia s vyjadrením žalobkyne, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď pripustil späťvzatie žaloby voči žalovanému v 1. rade a konanie voči žalovanému v 1. rade zastavil z dôvodu absencie akéhokoľvek vážneho dôvodu. Právo žalovaného v I. rade na vydanie rozhodnutia súdu vo veci samej a získania právnej istoty vo vzťahu k žalobkyni nemožno za žiadnych okolností považovať za dôvod nedostatočne vážny, či dokonca neexistujúci. Vzhľadom na šikanózne a po celý čas účelovo zamerané konanie žalobkyne vo vzťahu k žalovanému v 1. rade by súd mal vydať rozhodnutie, ktorým by natrvalo, konečne a nemenne upravil ich vzájomné sporné vzťahy. V súvislosti so späťvzatím žaloby voči žalovanému v 1. rade, vyvstáva otázka, prečo žalobkyňa podala návrh na späťvzatie žaloby až koncom roku 2015, keď nemožno nijakým spôsobom spochybníť ani vyvrátiť preukázateľnú vedomosť žalobkyne o strate pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v 1. rade už od augusta roku 2013. Prevod vlastníctva k predmetnému bytu na žalovaného v 2. rade nemožno označiť za účelové konanie, nakoľko žalovaný v 1. rade mal v úmysle previesť vlastníctvo k nehnuteľnosti na žalovaného v 2. rade ešte počas trvania manželstva so žalobkyňou, na čo žalovaní v konaní opakovane poukazovali, pričom žalobkyňa o tom mala vedomosť. Nie je prípustné, aby došlo k akejsi sankcii žalovaného v 1. rade (ako vyžaduje žalobkyňa) za to, že realizoval svoje dlhodobé plány previesť svoje výlučné vlastníctvo k nehnuteľnosti na žalovaného v 2. rade, čo aj zrealizoval v rámci svojich vlastníckych práv, ktorými v čase prevodu vlastníckych práv k nehnuteľnosti v plnom rozsahu disponoval. Žalobkyňa vo vyjadrení uvádza, že súd použitím analógie aplikoval na danú vec ustanovenie § 713 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ustanovenie § 680 Občianskeho zákonníka, postupoval vo veci zákonne a správne. Aplikácia ustanovenia § 713 ods. 1 Občianskeho zákonníka neprichádza do úvahy v prípade, ak sa osoba sama, dobrovoľne a slobodne rozhodne vysťahovať z bytu, tak ako v prípade žalobkyne, ktorej povinnosť vysťahovať sa z bytu nikdy nevznikla. Napriek tomu, žalobkyňa zrealizovala svoj plán a z predmetného bytu sa vysťahovala ešte pred rozvodom manželstva, čím dala žalovanému v 1. rade veľmi jasne najavo, že nemá záujem naďalej s ním zotrvať v jednej domácnosti. Žalovaný v 1. rade žalobkyňu, ani ich spoločné deti z bytu nevyhodil, ani nežiadal, aby sa z bytu odsťahovali. Preto namietajú možnosť aplikácie ustanovenia § 713 ods. 1 Občianskeho zákonníka na sporný prípad. Nie je predsa možné, aby bolo po rozvode manželstva žalobkyni priznané právo bývať a užívať byt, z ktorého sa žalobkyňa aj spolu s deťmi, ešte pred rozvodom dobrovoľne odsťahovala, čím sa rozhodla sama tohto práva vzdať, resp. odsťahovaním z bytu toto právo nepochybne zaniklo a v tomto prípade je na mieste aplikácia § 703 ods. 1 a ods. 3 OZ. Pokiaľ žalobkyňa uvádza, že súd vykonaným dokazovaním dospel k správnym skutkovým zisteniam, keď tvrdí, že žalobkyňa neopustila byt dobrovoľne, k tomu uvádzajú, že z výpovede samotnej žalobkyne v trestnom konaní je absolútne zrejmé, že žalobkyňa opustila spoločnú domácnosť, ktorú viedla so žalovaným v 1. rade, na základe svojho vlastného, slobodného zváženia a vopred plánovaného rozhodnutia. Neskoršie tvrdenia žalobkyne, týkajúce sa nedobrovoľného odchodu zo spoločnej domácnosti sú rozporuplné a účelové. Priznať žalovanému v 2. rade povinnosť strpieť právo bývania a užívania bytu žalobkyňou až do zabezpečenia primeraného náhradného bytu nemožno považovať za iný, než šikanózný výkon práva, ktorý by bol vo výraznom rozpore s ústavnými právami žalovaného v 2. rade. Je neprípustné, aby žalovaný v 2. rade (ako osoba, ktorá sa medzičasom, po dobrovoľnom odchode žalobkyne z bytu, stala novým vlastníkom predmetného bytu) musel strpieť výkon práva bývania a užívania bytu žalobkyne, keďže žalobkyňa nemá žiadne právo odvodzovať výkon práva bývania a užívania bytu od žalovaného v 2. rade. Je v rozpore s pozitívnym právom, a prieči sa logike veci, aby prevodom vlastníckeho práva k predmetnému bytu zo žalovaného v 1. rade na žalovaného v 2. rade došlo zároveň k prevodu práva bývania a užívania bytu tej osoby, ktorá už v čase prevodu vlastníctva bytu v byte nebývala, ani nežila v spoločnej domácnosti so žalovaným v 1. rade, a to navyše dokonca všetko na základe vlastného rozhodnutia žalobkyne. Žalobkyňa vo vyjadrení uvádza, že žalovaný v 1. rade prekódovaním zámku na dverách predmetného bytu zabránil žalobkyni a ich spoločným deťom v byte bývať a byt naďalej užívať a toto tvrdenie žalobkyňa opiera predovšetkým o obsah trestného spisu OS Bratislava II č.k. 3T/113/2015, na podklade ktorého bol vydaný trestný rozkaz č.k. 3T/113/2015-210, ktorým bol žalovaný v 1. rade uznaný vinným zo spáchania prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru a že predmetné rozhodnutie samo o sebe svedčí, že zo strany žalobkyne nešlo o dobrovoľné opustenie domácnosti. Rozhodnutie, vydané v trestnom konaní, neuvádza nič o dobrovoľnom, resp. nedobrovoľnom odsťahovaní sa žalobkyne z predmetného bytu, ale len o údajnom

následnom bránení v jeho užívaní. Preto vzhľadom na uvedené, nemožno za žiadnych okolností tvrdiť, že by sa súd už v trestnom konaní vysporiadal s otázkou dobrovoľnosti odchodu žalobkyne zo spoločnej domácnosti, a táto zostáva naďalej predmetom dokazovania. Prekódovaním zámku od bytu sa žalovaný v 1. rade snažil chrániť veci, ktoré patrili výlučne do jeho vlastníctva, nakoľko vzhľadom na konanie žalobkyne, ktorá opustila spoločnú domácnosť bez akéhokoľvek vysvetlenia a zo spoločnej domácnosti si odniesla hnutelné veci patriace do vlastníctva žalovaného v 1. rade, žalovaný v 1. rade už ďalej nemohol žalobkyni dôverovať a obával sa každého jej ďalšieho kroku. Žalobkyňa ďalej vo vyjadrení uvádza, že ide o špekulačné tvrdenie žalovaných, ktorí v odvolaní uvádzajú, že sa žalobkyňa chcela do bytu dostať len za účelom odnesenia si hnutelných vecí. Špekulatívnosť tvrdení zo strany žalovaných absolútne vyvracia konanie žalobkyne, ktorá sa do predmetného bytu po svojom odchode ešte raz v sprievode polície vrátila, oficiálne za účelom odnesenia si všetkých pre žalobkyňu dôležitých vecí. Žalobkyňa vo vyjadrení opätovne uvádza, že žalovaný v 1. rade zabránil žalobkyni a dvom ich maloletým deťom v bývaní a užívaní sporného bytu a že o dobrovoľnom opustení domácnosti žalobkyňou nemožno hovoriť. K tomu uviedli, že spôsob, akým žalobkyňa opustila spoločnú domácnosť, nevyvoláva ani najmenšiu pochybnosť o tom, že by konanie žalobkyne nebolo dobrovoľné a plánované. Práve naopak, na účelovosť a premyslenosť celého konania poukazuje správanie žalobkyne, ktorá postupne odnášala všetky svoje hodnotné veci, aj veci maloletých detí k svojim rodičom a v deň odchodu zo spoločnej domácnosti so žalovaným 1. rade boli maloleté deti už presťahované u matky žalobkyne. Žalobkyňa uvádza, že je naďalej nútená, spolu s maloletými deťmi, prebývať u známeho v Rakúsku, nakoľko nemá ešte stále doriešenú bytovú otázku a nie je možné, aby rodinný príslušníci žalobkyne alebo jej známy poskytovali žalobkyni do užívania svojej vlastnej nehnuteľnosti. Ak by boli tvrdenia žalobkyne pravdivé, išlo by o maximálne nezodpovedné konanie žalobkyne, ktorá svojim vlastným rozhodnutím (opustiť spolu s maloletými deťmi spoločnú domácnosť so žalovaným v 1. rade) ohrozila nie len seba, ale predovšetkým svoje maloleté deti, ktoré by sa nerozvážnosťou žalobkyne ocitli bez domova. Tvrdenia žalobkyne však nie sú pravdivé a žalobkyňa sa na základe slobodného rozhodnutia a zváženia situácie dobrovoľne rozhodla opustiť spoločnú domácnosť so žalovaným v 1. rade, pričom mala zabezpečenú potrebu bývania pre seba a tiež maloleté deti a nemala v úmysle ďalej zotrvať so žalovaným v 1. rade v jednej domácnosti. Žalobkyňa nespravodlivo požaduje, aby jej bytovú otázku, po viac než troch rokoch od jej dobrovoľného odchodu z predmetného bytu, vyriešil žalovaný v 2. rade, ktorý nielen že nemá vo vzťahu k žalobkyni žiadny príbuzenský vzťah, ale dokonca nemá s prejedávanou vecou nič spoločné s výnimkou skutočnosti, že sa stal vlastníkom sporného bytu, avšak až po dobrovoľnom odchode žalobkyne. Pokiaľ ide o povinnosť vystažovania a aplikáciu § 713 OZ uviedli, že predmetný spor sa netýka vystažovania sa žalobkyne z predmetného bytu, nakoľko žalobkyňa sa vystažovala z predmetného bytu dobrovoľne, pred rozvodom manželstva, a teda predmetný byt viac ako 3 roky neužíva. Žalobkyňa uvádza, že zmena trvalého pobytu žalobkyne a maloletých detí bola nevyhnutná vzhľadom na nepriaznivú situáciu, do ktorej sa žalobkyňa odchodom zo spoločnej domácnosti so žalovaným v 1. rade dostala. Taktiež tvrdí, že predloženie potvrdenia o trvalom pobyte žalobkyne a maloletých žalovanými až v odvolacom konaní je špekulačné. Tieto tvrdenia žalobkyne sú zavádzajúce a špekulatívne. Žalovaní dodatočne predložili súdu potvrdenie o trvalom pobyte žalobkyne z roku 2015, pričom žalobkyňa nespochybňuje, že je pravdivé. Nie je možné neprihliadať na skutočnosť trvalého pobytu žalobkyne a maloletých detí v inej krajine, keďže toto jasne preukazuje, že žalobkyňa a maloleté deti majú trvalé zabezpečené bývanie v zahraničí, navštevujú tam základnú školu a trvale tam žijú a nie je predpoklad ich návratu na Slovensko. Uvedená skutočnosť je v rozpore s tvrdeniami žalobkyne, že žalobkyňa a jej maloleté deti nemajú zabezpečenú potrebu trvalého bývania. Žalobkyňa si zabezpečila potrebu trvalého bývania sama, v zahraničí a teda nie je možné, aby sa domáhala zabezpečenia bytovej náhrady na Slovensku od žalovaného v 2. rade. Vzhľadom na vyššie uvedené a preukázané skutočnosti je tak nutné považovať konanie žalobkyne za jednoznačne šikanózne, a preto nemôže požívať právnu ochranu. K tvrdeniam žalobkyne, že k neuzavretiu nájomnej zmluvy so spoločnosťou OREMUS estate, s.r.o. došlo z objektívnych a relevantných dôvodov sú nesprávne. Žalobkyňa bola dostatočným spôsobom informovaná o zabezpečenej bytovej náhrade a taktiež vedela aké kroky má uskutočniť, aby došlo k reálnemu uzatvoreniu zmluvy o nájme. Skutočnosť, že sa žalobkyňa k bytovej náhrade nevyjadrila a že nepostupovala podľa jasne špecifikovaných pokynov uvedených vo Vyhlásení o zabezpečení bytovej náhrady zo dňa 06.02.2016, svedčí o špekulatívnosti konania a zmýšľania žalobkyne. Vyhlásením o uzatvorení zmluvy o nájme bytu zo dňa 01.08.2016 sa žalovaní snažia vyjsť žalobkyni opätovne v ústrety a preukázať, že majú záujem na ukončení sporu rýchlou a zmierlivou cestou. V ďalších písomných vyjadreniach uviedli, že nedošlo k uzatvoreniu nájomnej zmluvy medzi žalobkyňou a vlastníkom bytovej náhrady. Žalobkyňa zjavne od počiatku nemala záujem postupovať v zmysle podmienok uvedených

vo Vyhlásení zo dňa 01.08.2016 a svojvoľne si nárokovala na splnenie vlastných požiadaviek, bez rešpektovania skutočností uvedených vo Vyhlásení o uzatvorení zmluvy o nájme zo dňa 01.08.2016 (trvanie na zaslaní návrhu nájomnej zmluvy e-mailom, požiadavka na zníženie stanovenej ceny nájmu takmer o %, požiadavka na užívanie bytu ďalšími osobami okrem žalobkyne). Konanie žalobkyne bolo od počiatku zjavne špekulatívne, bez náznaku skutočnej potreby zabezpečenia bytovej náhrady. Žalobkyňa od 14.09.2016 do 16.10.2016 viedla s pani Ambrovou rozsiahlu e-mailovú komunikáciu o podmienkach nájmu (najmä o výške nájmu, pričom žalobkyňa požadovala znížiť nájomné o 140,- eur zo sumy stanovenej vlastníkom vo Vyhlásení zo dňa 01.08.2016). Vlastník si nemohol dovoliť pristúpiť na žalobkyňou požadované zníženie nájmu a trval na stanovenej výške nájmu. Žalobkyňa svojim e-mailom zo dňa 16.10.2016 neprijala návrh na uzatvorenie nájomnej zmluvy na bytovú náhradu, pričom toto stanovisko odôvodnila svojou neschopnosťou plniť stanovenú výšku nájomného. K námietkam žalobkyne k predloženiu predmetného vyhlásenia o zabezpečení bytovej náhrady v odvolacom konaní uviedol, že predložený dôkaz a bezdôvodné odmietnutie opakovane zabezpečenej bytovej náhrady žalobkyňou preukazuje nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie a následne nesprávne právne posúdenie. Je potrebné, aby odvolací súd prihliadal k predloženému vyhláseniu o zabezpečení bytovej náhrady, ako aj nato, že žalobkyňa ktorá sa domáha zabezpečenia bytovej náhrady, opätovne odmietla bytovú náhradu prijať.

12. Žalobkyňa k argumentácii žalovaných o zabezpečení bytovej náhrady vyhlásením zo dňa 01.08.2016 uviedla, že tento dôkaz použitý v odvolacom nie je v súlade s ustanovením § 366 CSP a preto naň nemôže odvolací súd prihliadať. Z tohto dôkazu súd prvej inštancie nemohol vychádzať, pretože bol predložený v odvolacom konaní a netýka sa dôvodov uvedených v ustanovení § 366 CSP. V odvolacom konaní začal žalovaný v 2.rade predkladať súdu nové vyhlásenie o zabezpečení bytovej náhrady spolu s vyhlásením Emila Ambru o uzatvorení zmluvy o nájme bytu zo dňa 01.08.2016. Nie je pravda tvrdenie žalovaného v 2.rade, že bezdôvodne neuzavrela zmluvu na ponúkaný byt a preto jej právo na náhradný byt nezaniklo. Žalobkyňa bola aktívna a vstúpila do rokovanií s vlastníkom bytu. Ten však nebol ochotný uzavrieť so žalobkyňou nájomnú zmluvu za cenu prenájmu 460,- eur, za ktorú cenu v skutočnosti ponúkal byt iným záujemcom a ani za pôvodných podmienok uvedených vo vyhlásení. Tieto podmienky čo do výšky zábezpeky bezdôvodne zmenil navýšením výšky kaucie na trojnásobok mesačného nájmu a preddavku. Predložil jej návrh nájomnej zmluvy, ktorá obsahovala iné, v jej neprospech zmenené podmienky nájmu, oproti tým podmienkam nájmu, ktoré boli uvedené vo vyhlásení, ktoré žalovaný v 2.rade žalobkyňi predložil.

13. V priebehu odvolacieho konania vstúpil do platnosti nový procesný predpis - zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, účinný od 01.07.2016 (ďalej len CSP). Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Vzhľadom k tomu, že odvolanie bolo podané pred 01.07.2016, t. j. za účinnosti OSP, Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací postupoval v zmysle vyššie citovaného § 470 ods. 2 CSP.

14. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi (teraz § 379, § 380 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas a oprávnenými osobami, po preskúmaní napadnutého rozsudku, rozsahu spisu a po preskúmaní odvolacích námietok žalovaných, dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Nebol tak dôvod napadnutý rozsudok zmeniť alebo zrušiť, pretože súd prvej inštancie rozhodol vo veci vecne správne. Keďže nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, odvolací súd prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a postupom podľa § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP rozsudok vo veci verejne vyhlásil dňa 27.04.2021, pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom.

15. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných nie je dôvodné.

16. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1 CSP) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, následky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 CSP)

a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP).

17. Obsah odvolania nie je spôsobilý spochybníť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska uvádzaných tvrdení v podanom odvolaní, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie.

18. V odvolacom konaní tiež nevyšlo najavo, že konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, trpelo vadou, týkajúcou sa procesných podmienok, na ktorú by musel odvolací súd prihliaďnúť (§ 380 ods. 2 CSP).

19. V odvolaní odvolatelia namietali, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, na základe ktorých nesprávne vec právne posúdil. Podstatou odvolacích námietok odvolateľov bola skutočnosť, že nebola daná aplikácia § 713 OZ z dôvodu, že žalobkyňa dobrovoľne opustila spoločnú domácnosť, byt neužíva, býva v Rakúsku, kde má trvalý pobyt a preto nie je daný žiadny zákonný dôvod, aby byt vo vlastníctve žalovaného v 2.rade užívala až do poskytnutia primeraného náhradného bytu. Navyše žalovaný v 2.rade ako vlastník bytu nemá žiadny vzťah k žalobkyni, nemá voči nej žiadnu zákonnú povinnosť a rozhodnutím súdu o povinnosti strieť užívanie bytu sa obmedzuje jeho právo vlastníť a užívať svoj majetok.

20. Odvolací súd k vyššie uvedeným odvolacím námietkam uvádza, že v konaní bolo preukázané, že žalobkyňa a žalovaný v 1.rade po uzatvorení manželstva bývali spoločne aj s maloletými deťmi v 2 izbovom byte v J. na ulici L./E, ktorý bol vo vlastníctve žalovaného v 1.rade. Na základe rodinnoprávneho vzťahu s vlastníkom bytu (manželom) mala žalobkyňa za použitia analógie podľa § 853 OZ odvodené právo tento byt užívať a bývať v ňom (analogicky ako pri vzniku spoločného nájmu bytu manželmi). Po rozvode manželstva tento rodinnoprávny vzťah zanikol, avšak žalobkyňa ako bývalá manželka má právo v predmetnom byte bývať a užívať ho až do poskytnutia bytovej náhrady, v prípade, že otázka jej bytovej náhrady nie je vyriešená iným adekvátnym spôsobom. Postavenie žalobkyne pri zániku práva byt užívať je potrebné analogicky posúdiť podľa § 713 OZ. Zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie vyplýva, dňa 11.05.2013, t.j. v čase pred rozvodom manželstva, došlo k manželským nezhodám medzi žalobkyňou a žalovaným v 1.rade, na základe ktorých žalobkyňa v podstate nútene opustila predmetný byt. Následne jej konaním žalovaného nebolo umožnené do bytu sa opätovne vrátiť. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie má za to, že v konaní nebolo preukázané, že žalobkyňa byt opustila dobrovoľne a s preukázaným úmyslom trvale v ňom nebyvať. Táto skutočnosť z vykonaného dokazovania nevyplýva. Naopak, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že manželka sa do bytu nemohla dostať, nakoľko sám žalovaný v 1.rade po jej odchode v inkriminovaný deň 11.05.2013 prekódoval zámok a poslanou sms správou dal jasne najavo, že jej byt neumožní užívať. Žalobkyňa tak nemala žiadnu reálnu možnosť sa sama do bytu dostať. Žalovaný v 1.rade jej umožnil len za asistencie polície vziať si z bytu veci. Žalobkyňa vzniknutú situáciu riešila podaním trestného oznámenia, ako aj podaním žaloby na súd, kde žiadala umožnenie užívania bytu. Za takýchto skutkových okolností je zrejmé, že tvrdenie odvolateľov o tom, že žalobkyňa vopred plánovala opustenie spoločnej domácnosti aj s maloletými deťmi, že jej konanie bolo vopred premyslené, nakoľko postupne odnášala z bytu veci a teda odišla z bytu dobrovoľne, nebolo ničím preukázané. Udalosti medzi manželmi zo dňa 11.05.2013 boli aj predmetom trestného konania s právoplatne vydaným trestným rozkazom o spáchaní úmyselného prečinu neoprávneného zásahu do práva k bytu žalovaným v 1.rade, kde bolo popísané konanie žalovaného v 1.rade pri zabránení manželke a maloletým deťom v užívaní bytu. Možno teda uzavrieť, že žalobkyňa byt v ktorom so žalovaným v 1.rade a s maloletými deťmi spoločne bývali a užívali ho neopustila v čase pred rozvodom manželstva dobrovoľne. Preto je dôvodný záver, že jej právo bývať a užívať predmetný byt trvalo aj v čase od 11.05.2013 do rozvodu manželstva so žalovaným v 1.rade. Skutočnosť, že žalobkyňa v byte reálne bez vlastného zavinenia (nedobrovoľne) nemohla v tom čase bývať a užívať ho nevedla k zániku jej práva na bývanie a užívanie predmetného bytu. Preto odvolací súd uzavrel, že je potrebné vychádzať z existencie spoločného užívania bytu manželmi do rozvodu manželstva, nakoľko k jeho zániku dobrovoľným a trvalým opustením spoločnej domácnosti žalobkyňou z vyššie uvedených dôvodov nedošlo. Nedošlo teda ani k naplneniu hypotézy právnej normy § 703 OZ, t.j. žeby manželia spolu trvalo spoločne nežili a v tom prípade, by spoločné užívanie (nájom) bytu nevzniklo a ani k naplneniu hypotézy právnej normy § 707 ods. 1 v spojení s § 708 OZ, žeby došlo k zániku spoločného užívania z dôvodu, že žalobkyňa trvalo opustila spoločnú domácnosť.

21. Odvolací súd ďalej uvádza, že po rozvoze manželstva rodinnoprávny vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným v 1.rade zanikol, čím došlo aj k zániku práva bývania a užívania bytu žalobkyňou. Postavenie žalobkyne pri zániku práva byť užívať je však potrebné analogicky posúdiť podľa § 713 OZ, kedy po rozvoze manželstva má žalobkyňa ako bývalá manželka právo v predmetnom byte bývať a užívať ho až do poskytnutia bytovej náhrady, v prípade, že otázka jej bytovej náhrady nie je vyriešená iným adekvátnym spôsobom (t.j. napr. že bývalá manželka má zabezpečené trvalé bývanie v inej nehnuteľnosti, ktorú vlastní, alebo jej bol poskytnutý náhradný byt). Tieto právne závery vyplývajú z ustálenej súdnej praxe a správne na to poukázal aj súd prvej inštancie (porovnaj aj rozsudok NS SR 3Cdo/43/1999, NS ČR 26Cdo/1544/2005). Bývalý manžel (vlastník bytu) sa môže domáhať vypratania bytu a bývalý manžel, ktorý má byť vypratať, má právo na poskytnutie bytovej náhrady. Žalobkyňa sa domáha uloženia povinnosti v byte bývať a užívať ho a to až do zabezpečenia bytovej náhrady. V tejto situácii (nejde o vypratanie bytu) iný prostriedok právnej ochrany ani nemá k dispozícii, nakoľko žalobkyňa v byte nie z vlastnej viny bývať nemohla. Odvolací súd zastáva názor, že je potrebné postupovať analogicky ako pri vyprataní bytu a umožniť žalobkyňi užívanie bytu, a to až do poskytnutia bytovej náhrady. Preto je rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým uložil povinnosť vlastníkovi bytu (žalovanému v 2.rade) strpieť výkon práva bývania a užívania predmetného bytu do zabezpečenia primeraného náhradného bytu správne.

22. Pokiaľ ide o formu poskytnutej bytovej náhrady poskytnutím primeraného náhradného bytu, toto právo žalobkyne vyplýva z § 713 ods. 1 OZ. V konaní nebolo preukázané, že žalobkyňa má trvalo zabezpečenú potrebu bývania (aj s maloletými deťmi, ktoré ma zverené do osobnej starostlivosti), iným adekvátnym spôsobom. Žalobkyňa nevládni iný byt a potrebu bývania zabezpečuje sebe a maloletým deťom bývaním u známeho v O. kde má prácu a maloleté deti tam navštevujú školu. Námieta odvolateľov, že nakoľko má žalobkyňa tam má nahlásený aj trvalý pobyt a tým má plne zabezpečené právo bývania v zahraničí nie je dôvodná. Prihlásenie trvalého pobytu má význam pre administratívne účely a v oblasti verejného práva (napr. platenie miestnych daní a poplatkov a pod.), nemá však žiadny dopad na oblasť súkromného práva. Tým, že žalobkyňa je prihlásená k trvalému pobytu nedošlo k naplneniu zabezpečenia jej potreby bývania, pokiaľ nie je preukázaný jej právny vzťah k bytu, kde má prihlásený pobyt (napr. že je jeho vlastníčkou, alebo má uzatvorenú nájomnú zmluvu na dobu neurčitú a pod.). Preto táto skutočnosť sama osebe nespôsobuje ani zánik práva žalobkyne na poskytnutie bytovej náhrady v tomto konaní. Nie je ani v rozpore s dobrými mravmi, aby sa žalobkyňa domáhala strpenia svojho práva bývať a užívať byt až do zabezpečenia primeraného náhradného bytu, nakoľko potrebu bývania nemá zabezpečenú inak, ako bývaním u známeho, ktorý nemá žiadnu povinnosť jej bývanie zabezpečovať. Preto nemožno konštatovať, že ide o trvalo zabezpečenú potrebu bývania žalobkyne.

23. Žalovaný v 2. rade v odvolaní namieta, že nemá žiadnu povinnosť umožniť žalovanej bývať a užívať byt vo svojom vlastníctve a zabezpečiť jej bytovú náhradu. Predmetný byt nadobudol od žalovaného v 1.rade a k žalobkyňi nemá žiadny rodinnoprávny ani iný obdobný vzťah a teda nemá žiadnu zákonnú povinnosť voči žalobkyňi. Odvolací súd k tejto námietke uvádza, že právo bývania a užívania bytu, ktorého sa žalobkyňa domáha až do poskytnutia primeraného náhradného bytu sa viaže vždy k predmetnému bytu a nikdy nie k osobe vlastníka bytu. Preto v prípade, že dôjde k zmene vlastníka bytu v ktorom má žalobkyňa právo bývať a užívať ho až do zabezpečenia primeraného náhradného bytu, prechádza toto obmedzenie v podobe práva na bývanie a užívanie bytu na právneho nástupcu t.j. na tretiu osobu na ktorú bolo vlastnícke právo k predmetnému bytu prevedené. Takouto osobou je v prejednávanej veci žalovaný v 2.rade, ktorý nadobudol byt od žalovaného v 1.rade darovacou zmluvou. Povinnosť strpieť bývanie a užívanie bytu až do zabezpečenia primeraného náhradného bytu teda zaťažuje žalovaného v 2.rade a to bez ohľadu na skutočnosť, či má alebo nemá k žalobkyňi rodinnoprávny, alebo iný vzťah. Táto povinnosť nadobúdateľa bytu vyplýva z § 680 ods. 2 OZ za použitia analógie podľa § 853 ods. 1 OZ (rozsudok NS SR 3M Cdo/19/2009, NS SR 5Cdo/43/2010, NS ČR 26 Cdo 493/2001, KS Košice 17Co/116/2017). Právo bývania a užívania bytu a bytovej náhrady nie je dotknuté prevodmi (či už vlastníckymi alebo nájomnými) na tretie osoby a každý kto sa stane vlastníkom (alebo nájomcom) predmetného bytu musí toto existujúce právo trpieť. S poukazom na skutočnosť, že v priebehu konania došlo k prevodu predmetného bytu na žalovaným v 1.rade na žalovaného v 2.rade je daná pasívna vecná legitímácia žalovaného v 2.rade vo vzťahu k uplatňovanému nároku žalobkyne. Preto súd prvej inštancie rozhodol správne, keď žalovaného v 2. rade zaviazal na splnenie povinnosti umožniť žalobkyňi užívať byt a bývať v ňom až do zabezpečenia

primeraného náhradného bytu. Právo žalobkyne bývať v predmetnom byte až do zabezpečenia primeraného náhradného bytu vyplýva priamo z § 713 ods. 1 OZ.

24. Žalovaný v 2. rade v odvolaní namietal, že zabezpečil počas konania na súde prvej inštancie žalobkyňu primeraný náhradný byt a to formou písomného vyhlásenia o zabezpečení bytovej náhrady zo dňa 06.02.2016. Žalobkyňa neuzatvorením nájomnej zmluvy so spoločnosťou OREMUS estate, s.r.o. spôsobila zánik práva na zabezpečenie bytovej náhrady v 30 dňovej prekluzívnej lehote. Nepovažuje za správny názor súdu prvej inštancie, že k neuzatvoreniu zmluvy nedošlo bezdôvodne, ale z objektívnych a relevantných dôvodov. Ako vyplýva z obsahu spisu spoločnosť OREMUS estate, s.r.o. dňa 06.02.2016 vyhlásila, že je ochotná uzavrieť nájomnú zmluvu so žalobkyňou za dodržania obvyklých trhových podmienok. Vo vyhlásení bol uvedený predmet a podmienky nájmu, ako aj doba nájmu na dobu určitú 6 kalendárnych mesiacov. Odvolací súd uvádza, že pre posúdenie dôvodnosti tejto námietky a teda k posúdeniu správnosti záveru súdu prvej inštancie bolo potrebné posúdiť, či zo strany žalovaného v 2.rade došlo k splneniu povinnosti zabezpečenia bytovej náhrady podľa § 712c ods. 3 OZ. Citované ustanovenie ukladá tomu, kto má byť vypratať, povinnosť uzavrieť zmluvu o bytovej náhrade, a to za splnenia podmienky doručenia písomného vyhlásenia o zabezpečení bytovej náhrady, a v lehote 30 dní. Predmetné ustanovenie je potrebné vykladať v intenciách ustanovenia § 5 ods.4 zák. 189/1992 Zb. o úprave niektorých pomerov súvisiacich s nájmom bytov a bytovými náhradami, ktoré jednoznačne vymedzuje zabezpečenie bytovej náhrady ako predloženie písomného vyhlásenia osoby, ktorá poskytne bytovú náhradu o tom, že uzavrie zmluvu o nájme s osobou, ktorá má byť vypratať. Z písomného vyhlásenia musí byť dostatočne zrejmy aspoň základný popis náhradného bytu čo do lokality, veľkosti, príslušenstva, výšky nájmu, doby trvania nájmu, nakoľko len tak je daná reálna možnosť povinnej osoby posúdenia primeranosti bytovej náhrady a možno od nej spravodlivo požadovať splnenie zákonnej povinnosti uzatvoriť zmluvu o nájme bytu. Tieto náležitosti nepochybne vyhlásenie zo dňa 06.02.2013 spĺňa. Z predmetného vyhlásenia je však zrejme, že nájom bytu mal byť uzatvorený na dobu určitú a to na 6 mesiacov, čo podľa súdu prvej inštancie tiež nezohľadňuje požiadavku zabezpečenia stáleho a trvalého bývania pre žalobkyňu a jej deti. Odvolací súd k tomu považuje za potrebné zdôrazniť skutočnosť, že za zodpovedajúcu bytovú náhradu vo forme primeraného náhradného bytu v zmysle § 712 ods.1 OZ nemožno považovať zabezpečenie náhradného bytu s dobou nájmu na určitý čas, nakoľko by sa nenaplnil účel náhradného riešenia potreby bývania (porovnaj rozsudok NS SR 2Cdo/83/01, publikovaný v časopise ZSP 1/2002). Charakteristickým znakom náhrady vo forme náhradného bytu je bývanie trvalého charakteru, preto so zabezpečením náhradného bytu s dobou nájmu na určitý čas 6 mesiacov, nemožno spájať právne účinky spojené s bezdôvodným odmietnutím uzatvorenia nájomnej zmluvy o takejto bytovej náhrade. Preto pokiaľ žalobkyňa takúto zmluvu neuzatvorila, jej právo na bytovú náhradu nezaniklo. Ostatné odvolateľom namietané skutočnosti ohľadom dôvodov neuzatvorenia nájomnej zmluvy sú potom bez právneho významu, aj keby boli dôvodné, nakoľko pri absencii nájomnej zmluvy na dobu neurčitú neboli tieto spôsobilé spochybniť správnosť záverov súdu prvej inštancie o tom, že k uzatvoreniu nájomnej zmluvy žalobkyňou nedošlo bezdôvodne a jej právo na bytovú náhradu nezaniklo, pretože je nebola zabezpečená zodpovedajúca bytová náhrada.

25. Žalovaný v 1.rade v odvolaní namietal zastavenie konania súdom prvej inštancie aj napriek jeho nesúhlasu so späťvzatím žaloby voči nemu žalobkyňou. Uviedol, že ide o dôležitý nesúhlas, žalovaný v 1.rade má právo na vydanie meritórneho rozhodnutia, nakoľko iba rozhodnutím vo veci samej získa právnu istotu, že žalobkyňa v budúcnosti opätovne nepodá žalobu v rovnakej veci voči jeho osobe, keďže by išlo o res iudicata. K tomu je potrebné uviesť, že tieto námietky už správne vyhodnotil súd prvej inštancie a odvolací súd sa s jeho odôvodnením stotožňuje. Na zdôraznenie správnosti však odvolací súd dodáva, že podstatnou skutočnosťou pre ktoré nepovažuje nesúhlas žalovaného v 1.rade so späťvzatím žaloby voči nemu za dôvodný je to, že prevodom vlastníctva bytu, v ktorom má žalobkyňa právo bývať a užívať ho až do zabezpečenia primeraného náhradného bytu, na žalovaného v 2.rade došlo k právnemu nástupníctvu (prechodu) týchto práv a povinností na žalovaného v 2.rade. Z uvedeného dôvodu potom žalovaný v 1.rade nie je vo veci nároku žalobkyne pasívne vecne legitimovaným subjektom. Preto neexistuje žiadny dôležitý dôvod na strane žalovaného v 1.rade, pre ktorý by nemala byť rešpektovaná dispozícia so žalobou patriaca žalobkyňu. Preto správne súd prvej inštancie na základe späťvzatia žaloby voči žalovanému v 1. rade žalobkyňou konanie voči žalovanému v 1.rad zastavil. K ostatným námietkam žalovaného v 1.rade v súvislosti so zastavením konania kde uvádzal, že nedal príčinu na podanie žaloby, že zastavenie konania nezavinil, a že má právo na náhradu trov konania, odvolací súd uvádza, že procesné zavinenie zastavenia konania (§ 256 CSP) sa skúma v súvislosti s rozhodovaním o nároku na náhradu trov konania. Ako vyplýva z rozhodnutia súdu

prvej inštancie, rozhodovanie o trovách konania si vymienil až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Nakoľko o trovách konania nebolo ešte súdom prvej inštancie rozhodnuté, odvolací súd tieto námietky preskúmať nemôže, pretože sú predčasné.

26. Žalovaný v 2.rade predložil v odvolacom konaní nové vyhlásenie o zabezpečení bytovej náhrady zo dňa 01.08.2016 spolu s vyhlásením o uzatvorení zmluvy o nájme poskytnutom vlastníkom bytu p. S. Tvrdil, že predmetné dokumenty doručil žalobkyni dňa 19.08.2016. Žalobkyňa svojim e-mailom neprijala návrh na uzatvorenie nájomnej zmluvy na bytovú náhradu, čo odôvodnila neschopnosťou plniť stanovenú výšku nájomného. Uviedol, že je potrebné, aby odvolací súd prihliadol k predloženému vyhláseniu o zabezpečení bytovej náhrady, ako aj na to, že žalobkyňa, ktorá sa bytovej náhrady domáha, opakovane odmietla bytovú náhradu prijať. Žalobkyňa k tomu uviedla, že nie je pravda, že bezdôvodne neuzavrela nájomnú zmluvu a jej právo na náhradný byt nezaniklo. Poukázala na to, že ide o dôkaz použitý v odvolacom konaní v rozpore s § 366 CSP. Odvolací súd k tomu uvádza, že písomnosti predložené žalovaným v 2. rade a to nové vyhlásenie o zabezpečení bytovej náhrady zo dňa 01.08.2016 spolu s vyhlásením o uzatvorení zmluvy o nájme poskytnutom vlastníkom bytu p. AC. mailová korešpondencia s realitnou maklérkou nie sú prípustné novoty v odvolacom konaní podľa § 366 CSP. Pokiaľ žalovaný v 1.rade poukazuje na to, že nimi má byť preukázané nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie súdom prvej inštancie, tak k tomu je potrebné uviesť, že tieto dokumenty v čase konania na súde prvej inštancie a jeho rozhodnutia nielenže neboli predložené, ale vôbec neexistovali. Preto nimi ani nemôže byť preukázané, že v konaní pred súdom prvej inštancie došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Nakoľko odvolací súd preberá zistený skutkový stav tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) a predložené listiny sú neprípustné novoty v odvolacom konaní, odvolací súd na ne neprihliadal (§ 373 ods. 4 CSP). Skutočnosť, či žalobkyni zaniklo právo na zabezpečenie bytovej náhrady je dôvodné riešiť v exekučnom konaní v prípade, že žalobkyňa sa bude domáhať výkonu rozhodnutia umožnením užívania bytu.

27. Z dôvodov vyššie uvedených dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovaných neopodstatnene smeruje proti takému rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý nespočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

28. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešná, a preto jej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovaným v 1. a 2. rade v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 262 ods. 2 CSP.

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).